

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2016. szeptember 30.
VII. évfolyam 9. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	4
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	8
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	9
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	14
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	23
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	23
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	24
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	24
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	25
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	28
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	40
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	41
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	41
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	42
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	42
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	42
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	42

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 44

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....	44
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....	44
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	50

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

17. A Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia (Lengyelország) által 2016. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-294/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdését az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (1) és (3) bekezdésével, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 49. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben, hogy a „fogva tartás” fogalma a végrehajtó tagállamnak az elfogatóparancs által érintett személy mozgásának elektronikus nyomon követésével párosuló házi őrizetben megnyilvánuló intézkedéseit is magában foglalja?

18. A Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgária) által 2016. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-310/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e

— az Európai Unió működéséről szóló szerződés 325. cikkének (1) bekezdésével, amelynek értelmében a tagállamok a csalással és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenységgel szemben hathatós védelmet nyújtó intézkedéseket hoznak;

— az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló egyezmény (PIF-egyezmény) – a [z Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-i] 2007/436/EK [Euratom tanácsi] határozat 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett – 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdésével, amelynek értelmében minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket a héacsalás hatékony büntetésének biztosítására;

— a Charta 47. cikkének első és második bekezdésével, amelyek biztosítják a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot,

ha a nemzeti jog szerint az olyan bizonyítékok, amelyeket „különleges nyomozási módszerek” alkalmazásával szereztek be”, mégpedig olyan személyek távközlési rendszerek útján való kommunikációjának a lehallgatása útján, akik ellen később héacsalás miatt emeltek vádat, nem vehetők figyelembe amiatt, hogy a lehallgatást hatáskörrel és illetékességgel nem rendelkező bíróság rendelte el, figyelembe véve ezzel összefüggésben az alábbi feltételeket:

— (egy és három hónap közötti időtartammal) korábban kérték a távközlési rendszerek útján való kommunikáció egy részének lehallgatását, és azt ugyanaz a bíróság rendelte el, mely bíróság ekkor még rendelkezett hatáskörrel és illetékességgel;

— a távközlési rendszerek útján való kommunikáció szóban forgó lehallgatásának (a távközlési rendszerek útján való kommunikáció korábbi lehallgatása meghosszabbításának és új telefonvonalak lehallgatásának) elrendelését ugyanazon bíróságtól kérték, amely már nem rendelkezett hatáskörrel és illetékességgel, mivel hatáskörét és illetékességét közvetlenül ezt

megelőzően másik bíróságra ruházták át; az eredeti bíróság hatáskörének és illetékességének hiánya ellenére érdemben vizsgálta a kérelmet, és elrendelte az intézkedést;

- (körülbélül egy hónappal) később újból kérték ugyanazon telefonvonalak lehallgatásának elrendelését, és az ekkor erre hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság helyt adott e kérelemnek;
 - gyakorlatilag az intézkedéseket elrendelő határozatok egyike sem tartalmaz indokolást;
 - a hatáskör- és illetékesség-átruházásról rendelkező jogszabályi rendelkezés nem volt egyértelmű, számos egymásnak ellentmondó bírósági határozathoz vezetett, és ezért arra indította a Varhoven sadot, hogy körülbelül két évvel a jogszabályi hatáskör- és illetékesség-átruházást és a távközlési rendszerek útján való kommunikáció kérdéses lehallgatását követően kötelező értelmező határozatot fogadjon el;
 - a jelen ügyben eljáró bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a különleges nyomozási módszerek alkalmazásának (a távközlési rendszerek útján való kommunikáció lehallgatásának) elrendelésére irányuló kérelmek tárgyában történő döntéshozatalra; hatásköre van azonban arra, hogy döntsön a távközlési rendszerek útján való kommunikáció végrehajtott lehallgatásának jogszerűségéről, beleértve annak megállapítását is, hogy az intézkedést elrendelő határozat nem felel meg a jogszabályi követelményeknek, és ezért mellözi az ily módon beszerzett bizonyítékok értékelését; e hatáskör csak akkor áll fenn, ha érvényesen elrendelték a távközlési rendszerek útján való kommunikáció lehallgatását;
 - e bizonyítékok (a vádlottak telefonbeszélgetései, amelyek lehallgatását egy hatáskörét és illetékességét már elvesztett bíróság rendelte el) figyelembevétele alapvető jelentőséggel bír egy olyan bünszervezet vezetőjeként fennálló felelősség kérdésének elbírálása szempontjából, amelyet a héatörvényben megállapított adóbűncselekmények elkövetésére hoztak létre, illetve a konkrét adóbűncselekmények felbujtójaként fennálló felelősség kérdésének elbírálása szempontjából, és e tekintetben a vádlott bűnössége csak akkor mondható ki, és a vádlott csak akkor ítéltető el, ha e telefonbeszélgetések figyelembe vehetők bizonyítékként; a vádlottat máskülönben fel kell menteni?
- 2) Alkalmazandó-e a jelen ügyre a C-614/14. sz. ügyben folytatott előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítélet?

19. A Dublin Circuit & District Civil Courts Office (Írország) által 2016. június 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-321/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Tekintettel arra, ami az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban kifejtésre került, a Director of Public Prosecutions (főügyész, a továbbiakban: DPP) megsértette-e O. Pardue alapvető jogait, különösen pedig az Alapjogi Charta 6., 20., 41., 47. és 48. cikkében említett, valamint a preambulumban szereplő jogokat?
- 2) Tekintettel arra, ami az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban kifejtésre került, a DPP jogosult-e megtagadni a bíróság jogszerű kötelezéseinek való megfelelést, és/vagy összeegyeztethető-e az Alapjogi Chartával, ha a DPP nem felel meg azoknak, és/vagy az azoknak való megfelelés hiányával kapcsolatban nem szolgál magyarázattal vagy indokolással?
- 3) Tekintettel arra, ami az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban kifejtésre került, valamint arra, hogy a hatályos ír jog alapján a DPP határozatai ellen csak akkor van helye bírósági felülvizsgálatnak, ha bizonyításra kerül, hogy a DPP rosszhiszeműen hozta meg a határozatot vagy pedig nem megfelelő indok vagy gyakorlat alapján járt el, ez a jelen ügy tényállására tekintettel megfelel-e az Alapjogi Chartának és összeegyeztethető-e azzal?

Gazdasági ügyszak

24. A Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) által 2016. április 25-én benyújtott

előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-229/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A) A kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló, 2000. június 29-i 2000/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet kell-e alkalmazni – a (13) preambulumbekzdése alapján – a nemzeti egészségügyi szolgálat által támogatott kedvezményezettek részére kiadott gyógyszerek árában megjelenő állami támogatás kifizetésének azon rendszerére, amelyet a Decreto-Lei n. 242-B/2006 (242-B/2006. sz. rendelet törvény) állapít meg, és a Portaria n.03-B/2007 (3-B/2007. sz. rendelet) szabályoz?

B) Amennyiben az említett irányelvet alkalmazni kell, levezethető-e a 242-B/2006. sz. rendelet törvény 5. és 6. cikkéből olyan szerződéses jogviszony fennállása, amely az említett irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt rendelkezés hatálya alá tartozhat, tekintettel arra a lehetőségre, hogy az említett szerződéses rendszerhez attól függően lehet csatlakozni vagy abból kilépni, hogy adnak-e ki gyógyszereket vagy sem?

C) Összhangban van-e a 2000/35 irányelvvel (annak 3. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjával) a 242-B/2006. sz. rendelet törvény 8. cikke és a 3-B/2007 rendelet 8. és 10. cikke annyiban, hogy havi számlázást írnak elő?

D) A fent hivatkozott irányelv 3. cikkének (2) bekezdése alá sorolható-e a 2007. január 2-i 3-B/2007 rendelet 10. cikke, amennyiben a fizetési határidőt a számla kézhezvételét követő hónap 10. napjában határozza meg?

25. A Juzgado de lo Social no30 de Barcelona (Spanyolország) által 2016. április 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-243/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2009/101/EK irányelv és a 2012/30/EU irányelv, valamint ezeknek a – többek között – a Ley de Sociedades de Capital (a tőkeegyesítő társaságokról szóló törvény) 236., 237., 238., 241. és 367. cikkében történt átültetése alapján a gazdasági társaság hitelezője, amely a hatáskörrel rendelkező spanyol – közigazgatási és munkaügyi – bíróság előtt munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos követelését érvényesíti, jogosult-e ugyanazon bíróság előtt közvetlenül a vállalkozással szemben keresetet indítani a munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos tartozás elismerése iránt, és ezzel egyidejűleg a társaság tartozásaiért – a társaság vezető tisztségviselőjeként – egyetemlegesen felelős természetes személy ellen is keresetet indítani az említett irányelvekben előírt, és a spanyol LSC-be átültetett társasági jogi kötelezettségek teljesítésének elmulasztása miatt?

2) A spanyol Tribunal Supremo közigazgatási és munkaügyi ügyeket tárgyaló tanácsának ítélkezési gyakorlata – amely a Tribunal Supremo alábbi (közigazgatási és munkaügyi) ítéleteiben fejeződik ki: 1997. február 28-i (RJ 1997\4220) ítélet; 1997. október 28-i (RJ 1997\7680) ítélet; 1997. december 31-i (RJ 1997\9644) ítélet; 1998. április 13-i (RJ 1998\4577) ítélet; 2000. január 17-i (RJ 2000\918) ítélet; 2000. június 9-i (RJ 2000\5109) ítélet; 2002. május 8-i és 2012. december 20-i ítéletek – (amelynek összefoglalása a jelen végzésnek „Az alkalmazandó nemzeti ítélkezési gyakorlat” című része második pontjában található) sértheti-e a 2009/101/EK irányelv 2., 6., 7. és 8. cikkét, valamint a 2012/30/EU irányelv 19. és 36. cikkét annak megállapításával, hogy a spanyol közigazgatási és munkaügyi bíróságok a munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos követelések esetén közvetlenül nem alkalmazhatják a gazdasági társaságok hitelezői tekintetében a közösségi irányelvekben előírt és a LSC 236., 237., 238., 241., 367. és más cikkeibe átültetett biztosítékokat, ha a legfelsőbb vezető tisztségviselők – természetes személyek – nem tartják tiszteletben a társaságnak – a 2009/101 irányelvben és 2012/30/irányelv előírt és a spanyol LSC törvénybe átültetett – lényeges okiratai közlésére vonatkozó alaki követelményeket?

3) A spanyol Tribunal Supremo közigazgatási és munkaügyi ügyeket tárgyaló tanácsának ítélkezési

gyakorlata – amely a Tribunal Supremo alábbi (közigazgatási és munkaügyi) ítéleteiben fejeződik ki: 1997. február 28-i (RJ 1997\4220) ítélet; 1997. október 28-i (RJ 1997\7680) ítélet; 1997. december 31-i (RJ 1997\9644) ítélet; 1998. április 13-i (RJ 1998\4577) ítélet; 2000. január 17-i (RJ 2000\918) ítélet; 2000. június 9-i (RJ 2000\5109) ítélet; 2002. május 8-i és 2012. december 20-i ítéletek – (amelynek összefoglalása a jelen végzés „Az alkalmazandó nemzeti ítélkezési gyakorlat” című részének második pontjában található) sértheti-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 51. cikkével összefüggésben értelmezett 20. és 21. cikkét azáltal, hogy az adós munkáltató hitelezője – munkaviszonyban álló munkavállaló – arra kényszerül, hogy megkettőzze a bírósági eljárásokat – elsőként a közigazgatási és munkaügyi bíróságok előtt a munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos követeléseknek a vállalkozással szembeni elismertetése céljából, és azt követően a polgári és gazdasági bíróság előtt a vezető tisztségviselő vagy más természetes személy által nyújtott egyetemleges biztosíték megszerzése céljából –, ha e követelmény semelyik másik hitelező tekintetében nincs előírva – a követelés jellegétől függetlenül – sem a 2009/101/EK irányelvben, sem a 2012/30/EU irányelvben és az említett közösségi rendelkezéseket átültető belső jogszabályokban (LSC) sem?

26. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2016. május 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-249/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1215/2012 rendelet) 7. cikkének 1. pontját, hogy a kölcsön törlesztőrészeit egyedül fizető kötelezett ugyanazon kölcsönszerződés másik kötelezettjével szemben megillető, (a vele együttesen kötött) banki kölcsönszerződésből származó visszatérítési igény (megtérítési vagy visszereseti igény) a kölcsönszerződésből eredő, származékos (másodlagos) szerződéses igénynek minősül?

Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2) Valamely kötelezettet a szóban forgó kölcsönszerződésben szereplő kötelezettel szemben megillető visszatérítési igény (megtérítési vagy visszereseti igény) teljesítési helyét

a. az 1215/2012 rendelet 7. cikke 1. pontja b) alpontjának második francia bekezdése („szolgáltatás nyújtása”) vagy

b. az 1215/2012 rendelet 7. cikke 1. pontjának a) alpontjával együttesen értelmezett c) alpontja (lex causae) határozza meg?

3) A 2.a. kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Bankkölcsön nyújtása a kölcsönszerződésből eredő, a szerződésre jellemző szolgáltatásnyújtásnak minősül-e, és ennél fogva az 1215/2012 rendelet 7. cikke 1. pontja b) alpontjának második francia bekezdése alapján a szolgáltatásnyújtásra tekintettel a bank székhelye határozza-e meg a teljesítési helyet, ha a kölcsön nyújtására kizárólag azon a helyen kerül sor?

A 2.b. kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

4) A megszegett szerződés teljesítési helyének az 1215/2012 rendelet 7. cikke 1. pontjának a) alpontja szerinti meghatározása szempontjából

a. a kölcsön mindkét adós általi felvételének időpontja (2007. március) vagy

b. az az időpont irányadó, amikor a megtérítésre jogosult adós teljesítette azokat a fizetéseket a bank részére, amelyekre a megtérítési igényét alapítja (2012. június és 2014. június közötti időszak)?

27. Az Amtsgericht Köln (Németország) által 2016. május 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-257/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A [261/2004/EK] rendelet 5. cikkének (3) bekezdése szerinti rendkívüli körülmény-e a repülőgépben madarak által okozott, azaz a levegőben a repülő madarakkal való ütközése miatt bekövetkezett műszaki hiba?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, hogy az üzemeltető légitársaság olyan rendkívüli körülményekre is hivatkozhat, amelyek nem az utas által lefoglalt légi járaton merültek fel, hanem egy közvetlenül azt megelőző légi járaton, egy több, egymást váltó járat keretében a lefoglalt légi járatig igénybe venni tervezett repülőgépen?

28. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2016. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-284/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Ellentétes-e az EUMSZ 344. cikkel az Unió tagállamai között létrejött kétoldalú beruházási megállapodásban (ügynevezett Unión belüli BIT-ben) foglalt olyan szabályozás alkalmazása, amelynek értelmében az egyik részes állam beruházója a másik részes államban létesített beruházásokra vonatkozó vita esetén az utóbbival szemben választott bíróság előtt indíthat eljárást, ha a beruházási megállapodás megkötésére a részes államok egyikének az Unióhoz történő csatlakozása előtt került sor, a választottbírói eljárás azonban csak ezt követően indul?

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

- 2) Ellentétes-e az EUMSZ 267. cikkel az ilyen szabályozás alkalmazása?

Az első és második kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

- 3) Ellentétes-e az EUMSZ 18. cikk első bekezdésével az első kérdésben ismertetett körülmények között az ilyen szabályozás alkalmazása?

29. A Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no. 1 de Santa Cruz de Tenerife (Spanyolország) által 2016. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-324/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló, 2011. február 16-i 2011/7/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdésére, 6. cikkét, valamint 7. cikkének (2) és (3) bekezdésére figyelemmel:

- 1) Úgy kell-e értelmezni az irányelv 7. cikkének (2) bekezdését, hogy a tagállam a tőketartozás behajtását nem kötheti a késedelmi kamatokról történő lemondáshoz?
- 2) Úgy kell-e értelmezni az irányelv 7. cikkének (3) bekezdését, hogy a tagállam a tőketartozás behajtását nem kötheti a behajtási költségekről történő lemondáshoz?

Amennyiben mindkét kérdésre igenlő választ kell adni:

- 3) Az adós mint ajánlatkérő szerv hivatkozhat-e a felek szabad akaratára annak érdekében, hogy kivonja magát a késedelmi kamatokra és behajtási költségekre vonatkozó fizetési kötelezettség alól?

Munkaügyi ügyszak

29. A Juzgado de lo Social no30 de Barcelona (Spanyolország) által 2016. április 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-243/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2009/101/EK irányelv és a 2012/30/EU irányelv, valamint ezeknek a – többek között – a Ley de Sociedades de Capital (a tőkeegyesítő társaságokról szóló törvény) 236., 237., 238., 241. és 367. cikkében történt átültetése alapján a gazdasági társaság hitelezője, amely a hatáskörrel rendelkező spanyol – közigazgatási és munkaügyi – bíróság előtt munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos követelését érvényesíti, jogosult-e ugyanazon bíróság előtt közvetlenül a vállalkozással szemben keresetet indítani a munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos tartozás elismerése iránt, és ezzel egyidejűleg a társaság tartozásaiért – a társaság vezető tisztségviselőjeként – egyetemlegesen felelős természetes személy ellen is keresetet indítani az említett irányelvekben előírt, és a spanyol LSC-be átültetett társasági jogi kötelezettségek teljesítésének elmulasztása miatt?

2) A spanyol Tribunal Supremo közigazgatási és munkaügyi ügyeket tárgyaló tanácsának ítélkezési gyakorlata – amely a Tribunal Supremo alábbi (közigazgatási és munkaügyi) ítéleteiben fejeződik ki: 1997. február 28-i (RJ 1997\4220) ítélet; 1997. október 28-i (RJ 1997\7680) ítélet; 1997. december 31-i (RJ 1997\9644) ítélet; 1998. április 13-i (RJ 1998\4577) ítélet; 2000. január 17-i (RJ 2000\918) ítélet; 2000. június 9-i (RJ 2000\5109) ítélet; 2002. május 8-i és 2012. december 20-i ítéletek – (amelynek összefoglalása a jelen végzésnek „Az alkalmazandó nemzeti ítélkezési gyakorlat” című része második pontjában található) sértheti-e a 2009/101/EK irányelv 2., 6., 7. és 8. cikkét, valamint a 2012/30/EU irányelv 19. és 36. cikkét annak megállapításával, hogy a spanyol közigazgatási és munkaügyi bíróságok a munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos követelések esetén közvetlenül nem alkalmazhatják a gazdasági társaságok hitelezői tekintetében a közösségi irányelvekben előírt és a LSC 236., 237., 238., 241., 367. és más cikkeibe átültetett biztosítékokat, ha a legfelsőbb vezető tisztségviselők – természetes személyek – nem tartják tiszteletben a társaságnak – a 2009/101 irányelvben és 2012/30/irányelv előírt és a spanyol LSC törvénybe átültetett – lényeges okiratai közlésére vonatkozó alaki követelményeket?

3) A spanyol Tribunal Supremo közigazgatási és munkaügyi ügyeket tárgyaló tanácsának ítélkezési gyakorlata – amely a Tribunal Supremo alábbi (közigazgatási és munkaügyi) ítéleteiben fejeződik ki: 1997. február 28-i (RJ 1997\4220) ítélet; 1997. október 28-i (RJ 1997\7680) ítélet; 1997. december 31-i (RJ 1997\9644) ítélet; 1998. április 13-i (RJ 1998\4577) ítélet; 2000. január 17-i (RJ 2000\918) ítélet; 2000. június 9-i (RJ 2000\5109) ítélet; 2002. május 8-i és 2012. december 20-i ítéletek – (amelynek összefoglalása a jelen végzés „Az alkalmazandó nemzeti ítélkezési gyakorlat” című részének második pontjában található) sértheti-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 51. cikkével összefüggésben értelmezett 20. és 21. cikkét azáltal, hogy az adós munkáltató hitelezője – munkaviszonyban álló munkavállaló – arra kényszerül, hogy megkettőzze a bírósági eljárásokat – elsőként a közigazgatási és munkaügyi bíróságok előtt a munkabér- és egyéb bérjellegű juttatásokkal kapcsolatos követeléseknek a vállalkozással szembeni elismertetése céljából, és azt követően a polgári és gazdasági bíróság előtt a vezető tisztségviselő vagy más természetes személy által nyújtott egyetemleges biztosíték megszerzése céljából –, ha e követelmény semelyik másik hitelező tekintetében nincs előírva – a követelés jellegétől függetlenül – sem a 2009/101/EK irányelvben, sem a 2012/30/EU irányelvben és az említett közösségi rendelkezéseket átültető belső jogszabályokban (LSC) sem?

30. A Juzgado de lo Social no 1 de Cuenca (Spanyolország) által 2016. május 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-270/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A 2000/78 irányelvvel ellentétes-e a nemzeti jog azon előírásának alkalmazása, amelynek értelmében a

munkáltató objektív okok alapján elbocsáthatja a munkavállalót, bár igazolt, de rendszeresen ismétlődő olyan távollétek miatt, amelyek két egymást követő hónapban elérik a munkanapok számának 20 %-át, feltéve, ha az utolsó tizenkét hónapban az összes távollét eléri a munkanapok számának 5 %-át vagy egy tizenkét hónapos időszakon belül nem egybefüggő négy hónap alatt a 25 %-át, abban az esetben, ha a munkavállalót az irányelv értelmében véve fogyatékosnak kell tekinteni, amennyiben munkaképtelenségét a fogyatékoság okozza?

Polgári ügyszak

45. A Landgericht Hamburg (Németország) által 2016. április 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-231/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő „ugyanabban a tárgyban” kifejezést, hogy ezt a tényállási elemet megvalósítja az olyan, világszerte és ezáltal uniószerte azonos módon, ugyanazon domainnév alatt felkereshető internetes megjelenés fenntartása és használata, amely miatt ugyanazon felek között különböző tagállamok bíróságai előtt bitorlás vagy annak kísérlete tárgyában per van folyamatban, és a bíróságok egyike az európai uniós védjeggyel, a másik a nemzeti védjeggyel összefüggésben jár el?

2. Úgy kell-e értelmezni az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő „ugyanabban a tárgyban” kifejezést, hogy ezt a tényállási elemet megvalósítja az olyan, világszerte és ezáltal uniószerte a „facebook.com” és/vagy „youtube.com” és/vagy „twitter.com” internetcímen ugyanazon felhasználónév alatt felkereshető tartalmak – a „facebook.com” és/vagy a „youtube.com” és/vagy a „twitter.com” internetcím tekintetében történő – fenntartása és használata, amely miatt ugyanazon felek között különböző tagállamok bíróságai előtt bitorlás vagy annak kísérlete tárgyában per van folyamatban, és a bíróságok egyike az európai uniós védjeggyel, a másik a nemzeti védjeggyel összefüggésben jár el?

3. Úgy kell-e értelmezni az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az a tagállami bíróság, amelyik előtt egy európai uniós védjegynek a világszerte és ezáltal uniószerte azonos módon, ugyanazon domainnév alatt felkereshető internetes megjelenés fenntartásával megvalósult bitorlása miatti védjegybitorlási per később indult, és amely bíróság előtt az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 97. cikkének (2) bekezdése és 98. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a tagállamok bármelyikének területén elkövetett vagy megkísérelt védjegybitorlási cselekmények tekintetében érvényesítenek igényeket, az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében csak azon másik tagállam vonatkozásában állapítja meg joghatóságának hiányát a védjegy- és áruazonosság terjedelmében, ahol „elsőször” indult bíróság előtt olyan per, amelynek tárgya a „később indult perben eljáró bíróság” előtt érvényesíteni kívánt európai uniós védjeggyel azonos, és azonos árukra vonatkozó nemzeti védjegy világszerte és ezáltal uniószerte azonos módon, ugyanazon domainnév alatt felkereshető internetes megjelenés fenntartásával és használatával történő megsértése, vagy az a „bíróság, amelyik előtt az ügy később indult”, ebben az esetben a kettős azonosság terjedelmében az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 97. cikkének (2) bekezdése és 98. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján és ezáltal uniószerte a tagállamok bármelyikének területén elkövetett vagy megkísérelt védjegybitorlási cselekmények tekintetében előtte érvényesített valamennyi igény vonatkozásában megállapítja joghatóságának hiányát?

4. Úgy kell-e értelmezni az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az a tagállami bíróság, amelyik előtt egy európai uniós védjegynek a világszerte és ezáltal uniószerte a „facebook.com” és/vagy „youtube.com” és/vagy „twitter.com” internetcímen ugyanazon felhasználónév alatt felkereshető tartalmak – a „facebook.com” és/vagy a „youtube.com” és/vagy a „twitter.com” domain tekintetében történő – fenntartásával és használatával megvalósult bitorlása miatti védjegybitorlási per később indult, és

amely bíróság előtt az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 97. cikkének (2) bekezdése és 98. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a tagállamok bármelyikének területén elkövetett vagy megkísérelt védjegybitorlási cselekmények tekintetében érvényesítenek igényeket, az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében csak azon másik tagállam vonatkozásában állapítja meg joghatóságának hiányát a kettős azonosság terjedelmében, ahol „először” indult bíróság előtt olyan per, amelynek tárgya a „később indult perben eljáró bíróság” előtt érvényesíteni kívánt európai uniós védjeggyel azonos, és azonos árukra vonatkozó nemzeti védjegy világszerte és ezáltal uniószerte a „facebook.com” és/vagy „youtube.com” és/vagy „twitter.com” internetcímen ugyanazon felhasználónév alatt felkereshető tartalmak – a „facebook.com” és/vagy a „youtube.com” és/vagy a „twitter.com” domain tekintetében történő – fenntartásával és használatával történő megsértése, vagy az a „bíróság, amelyik előtt az ügy később indult”, ebben az esetben a kettős azonosság terjedelmében az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 97. cikkének (2) bekezdése és 98. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján és ezáltal uniószerte a tagállamok bármelyikének területén elkövetett vagy megkísérelt védjegybitorlási cselekmények tekintetében előtte érvényesített valamennyi igény vonatkozásában megállapítja joghatóságának hiányát?

5. Úgy kell-e értelmezni az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy egy európai uniós védjegynek a világszerte és ezáltal uniószerte azonos módon, ugyanazon domainnév alatt felkereshető internetes megjelenés fenntartásával megvalósult bitorlása miatt azon tagállami bíróság előtt védjegybitorlási pert megindító keresetnek a visszavonása, „amelyik előtt az ügy később indult”, és amely keresettel először az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 97. cikkének (2) bekezdése és 98. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a tagállamok bármelyikének területén elkövetett vagy megkísérelt védjegybitorlási cselekmények tekintetében érvényesítettek igényeket, amennyiben a keresetet azon másik tagállam tekintetében vonják vissza, ahol „először” indult bíróság előtt olyan per, amelynek tárgya a „később indult perben eljáró bíróság” előtt érvényesíteni kívánt európai uniós védjeggyel azonos, és azonos árukra vonatkozó nemzeti védjegy világszerte és ezáltal uniószerte azonos módon, ugyanazon domainnév alatt felkereshető internetes megjelenés fenntartásával és használatával történő megsértése, megakadályozza, hogy az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti „bíróság, amelyik előtt az ügy később indult”, a kettős azonosság terjedelmében megállapítsa joghatóságának hiányát?

6. Úgy kell-e értelmezni az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy egy európai uniós védjegynek a világszerte és ezáltal uniószerte a „facebook.com” és/vagy „youtube.com” és/vagy „twitter.com” internetcímen ugyanazon felhasználónév alatt felkereshető tartalmak – a „facebook.com” és/vagy a „youtube.com” és/vagy a „twitter.com” internetcím tekintetében történő – fenntartásával és használatával megvalósult bitorlása miatt azon tagállami bíróság előtt védjegybitorlási pert megindító keresetnek a visszavonása, „amelyik előtt az ügy később indult”, és amely keresettel először az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 97. cikkének (2) bekezdése és 98. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a tagállamok bármelyikének területén elkövetett vagy megkísérelt védjegybitorlási cselekmények tekintetében érvényesítettek igényeket, amennyiben a keresetet azon másik tagállam tekintetében vonják vissza, ahol „először” indult bíróság előtt olyan per, amelynek tárgya a „később indult perben eljáró bíróság” előtt érvényesíteni kívánt európai uniós védjeggyel azonos, és azonos árukra vonatkozó nemzeti védjegy világszerte és ezáltal uniószerte a „facebook.com” és/vagy a „youtube.com” és/vagy a „twitter.com” internetcímen ugyanazon felhasználónév alatt felkereshető tartalmak – a „facebook.com” és/vagy a „youtube.com” és/vagy a „twitter.com” domain tekintetében történő – fenntartásával és használatával történő megsértése, megakadályozza, hogy az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti „bíróság, amelyik előtt az ügy később indult”, a kettős azonosság terjedelmében megállapítsa joghatóságának hiányát?

7. Úgy kell-e értelmezni az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy a „ha az érintett védjegyek azonosak, és azonos

árakra vagy szolgáltatásokra érvényesek” megfogalmazásból csak annyiban következik azon bíróság joghatóságának hiánya, „amelyik előtt az ügy később indult”, amennyiben az európai uniós védjegyet és a nemzeti védjegyet ugyanazon áruk és/vagy szolgáltatások tekintetében jegyezték be, vagy „az a bíróság, amelyik előtt az ügy később indult” egyáltalán nem rendelkezik joghatósággal, akkor sem, ha az ezen bíróság előtt érvényesíteni kívánt európai uniós védjegy további – a másik, nemzeti védjegy által oltalomban nem részesített – árukat és/vagy szolgáltatásokat is oltalomban részesít, amelyekkel szóba jöhet a kifogásolt tevékenységek azonossága vagy hasonlósága?

46. A Landgerichts Hannover (Németország) által 2016. április 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-247/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Felmerül tehát a kérdés, hogy a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke ([5]) bekezdésének második francia bekezdéséből levezethető-e azon európai fogyasztói jogi elv, melynek értelmében a járulékos szavatossági jogok érvényesítéséhez minden, fogyasztói jogállással nem rendelkező személyek és fogyasztók közötti fogyasztási cikkekkel kapcsolatos ügylet esetében elegendő, hogy a fogyasztói jogállással nem rendelkező személy mint a szavatossági jogok kötelezettje a hibát ésszerű határidőn belül nem orvosolta, anélkül, hogy e tekintetben kifejezetten határidőt kellene tűzni a hiba megszüntetésére, és hogy az ezzel kapcsolatos nemzeti jogi rendelkezéseket például egy fogyasztási cikkekre vonatkozó vállalkozási szerződés esetében is ennek megfelelően kell értelmezni és adott esetben megszorítóan kell alkalmazni.

47. A Letrado de Administración de Justicia de Juzgado de lo Social N 2 de Terrassa (Spanyolország) által 2016. május 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-269/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2005/29/EK irányelv 6. cikke (1) bekezdésének d) pontja és 7. cikkének (2) bekezdése alkalmazható-e azon esetekben, amelyekben valamely szakember díjszabását egy jogszabály határozza meg? Igenlő válasz esetén, a 2005/29/EK irányelvet úgy kell e értelmezni, hogy azzal ellentétes az 1/1996. sz. törvény 36. cikkében foglalthoz hasonló olyan szabályozás, amely úgy rendelkezik, hogy a jogszabály által előírt díjszabási rendszert kell alkalmazni annak ellenére, hogy vállalkozó szolgáltatásai árának megállapításával kapcsolatban mulasztó vagy megtévesztő magatartása tanúsít?

2) Úgy kell e értelmezni az EUMSZ 101. cikket, hogy azzal ellentétes az 1/1996. sz. törvény 36. cikkében megállapítotthoz hasonló olyan szabályozás, amely a kereseti kérelemnek helyt adó határozat esetén az ingyenes jogi segítségnyújtás rendszerében szolgáltatásokat nyújtó ügyvédek díjazását az ügyvédek által a munkadíjakra vonatkozóan előzetesen elfogadott díjszabás alá rendeli oly módon, hogy a tagállam hatóságai ettől nem térhetnének el?

E szabályozás megfelel-e a 2006/123/EK irányelv 15. cikkének (3) bekezdése által hivatkozott szükségesség és arányosság feltételeinek?

3) Úgy kell e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkét, hogy azzal ellentétes az 1/1996. sz. törvény 36. cikkéhez hasonló olyan szabályozás, amely azt a kötelezettséget írja elő, hogy ha az ingyenes jogi segítségnyújtás jogosultja által előterjesztett kérelemnek a költségviselésről való rendelkezés előírása nélkül adnak helyt, e jogosultnak egy ügyvédi kamara által jóváhagyott díjszabások alapján kell az ügyvéd valamely társadalombiztosítási ellátás éves összegének legalább 50 % át meghaladó munkadíját megfizetnie?

48. A High Court of Justice, Family Division (Anglia és Wales) által 2016. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-283/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- i. Olyan esetben, amikor a tartásra jogosult egy másik tagállamban meghozott végzést kíván végrehajtatni, a 4/2009/EK rendelet (tartásról szóló rendelet) IV. fejezete biztosítja-e számára a jogot, hogy a végrehajtásra irányuló kérelmét közvetlenül a megkeresett állam illetékes hatóságánál terjessze elő?
- ii. Az i. kérdésre adott igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a tartásról szóló rendelet IV. fejezetét, hogy minden tagállam köteles olyan eljárást vagy mechanizmust biztosítani, amely biztosítja e jog elismerését?

49. A Juzgado de lo Mercantil no. 8 de Barcelona (Spanyolország) által 2016. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-291/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Összeegyeztethető-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 36. cikkével és a 2008/95/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével, valamint az (EU) 2015/2436 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésével, hogy valamely, egy vagy több tagállamra kiterjedő oltalommal rendelkező védjegy jogosultja megakadályozza a védjegyével azonos vagy azzal gyakorlatilag azonos, harmadik személy védjegyével megjelölt, más tagállamból származó termékek párhuzamos importját vagy forgalomba hozatalát, ha az említett jogosult a védjegy globális imázsát erősítette, amely eredetileg azon tagállamhoz társítható, amelyből az általa megtiltani kívánt behozatal tárgyát képező termékek származnak?
- 2) Összeegyeztethető-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 36. cikkével és a 2008/95/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével, valamint az (EU) 2015/2436 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésével a védjeggyel ellátott terméknek az Európai Unión belül oly módon történő értékesítése, hogy eközben – közismert védjegyről lévén szó – a bejegyzett védjegyjogosultak az EGT egészén belül egy globális védjegyimázst tartanak fenn, amely az átlagfogyasztó képzetében összetéveszthetőséget eredményez a termék kereskedelmi származását illetően?
- 3) Összeegyeztethető-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 36. cikkével és a 2008/95/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével, valamint az (EU) 2015/2436 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésével, hogy a különböző tagállamokra kiterjedő oltalommal rendelkező, azonos vagy hasonló nemzeti védjegyek jogosultja tiltakozzon egy olyan tagállamba történő behozatal ellen, ahol ő a védjegy jogosultja, és olyan termékek behozataláról van szó, amelyeket az övével azonos vagy hasonló védjeggyel jelöltek meg és olyan tagállamból származnak, amelyben nem rendelkezik védjegyjogosultsággal, ha legalább valamely másik tagállamban, ahol ő a védjegyjogosult, kifejezett vagy hallgatóságos hozzájárulását adta ugyanezen termékek behozatalához?
- 4) Összeegyeztethető-e a 2008/95/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével, és az (EU) 2015/2436 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésével, valamint az Európai Unió működéséről szóló szerződés 36. cikkével, hogy valamely tagállamra kiterjedő oltalommal rendelkező X védjegy A jogosultja tiltakozzon az e védjeggyel megjelölt termékek behozatalával szemben, ha e termékek olyan másik tagállamból származnak, ahol az X védjeggyel azonos védjegyet a forgalmazó B védjegyjogosult javára vették lajstromba, és:
 - az A és B védjegyjogosult is intenzív, de nem kifejezetten függőségi viszonytal jellemezhető, kereskedelmi és gazdasági kapcsolatokat tart fenn az X védjegy együttes használata érdekében,
 - az A és B védjegyjogosult is összehangolt stratégiával rendelkezik a védjegyek tekintetében, tudatosan erősítve a célközönség felé egy egységes és globális védjegymegjelenítést vagy arculatot; illetve

— az A és B védjegyjogosult is intenzív, de nem kifejezetten függőségi viszonytal jellemezhető, kereskedelmi és gazdasági kapcsolatokat tart fenn az X védjegy együttes használata érdekében, és ezenkívül a védjegyek tekintetében összehangolt stratégiával rendelkeznek, tudatosan erősítve a célközönség felé egy egységes és globális védjegymegjelenítést vagy arculatot?

50. Az Audiencia Provincial de Albacete (Spanyolország) által 2016. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-334/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A közösségi jogszabályok általi meghatározástól eltérő módon határozhatják-e meg valamely tagállam nemzeti jogszabályai a „gépjármű forgalomban való részvételének” – vagy a „közlekedési eseménynek” – mint a gépjármű használatából vagy közlekedéséből eredő felelősségbiztosítás kockázatának fogalmát, amelyre a közösségi szabályozás (többek között a 2009. szeptember 16-i 2009/103/EK [európai] parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke) utal?

2) Igenlő válasz esetén az említett fogalom (bizonyos személyeken, forgalmi rendszámokon, vagy gépjárműtípusokon kívül, amint azt a hivatkozott irányelv 5. cikkének (1) és (2) bekezdése elismeri) kizárhat-e a megvalósulás helyétől függően közlekedési tényállásokat, mint például a közlekedésre „alkalmatlan” utakon vagy területeken történő közlekedés?

3) Hasonlóképpen, kizárhatók-e a „közlekedési események” fogalmából a gépjármű rendeltetésével (mint például sport-, ipari vagy mezőgazdasági célú használata) vagy a vezető szándékával kapcsolatos cselekmények (mint például szándékos bűncselekmény gépjárművel való elkövetése)?

51. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2016. június 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-340/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 44/2001/EK rendelet (1) 8. cikke szerinti „biztosítási ügyben” indított keresetnek tekintendő-e a belföldön lakóhellyel rendelkező munkavállalója részére továbbfolyósított díjazás miatt a belföldi munkáltatóra áthárult kár megtérítése iránt e munkáltató által indított kereset, ha

a) a munkavállaló a tagállamok egyikében (Olaszországban) történt közlekedési balesetben sérült meg,

b) a kereset a károkozó jármű egy további tagállamban (Franciaországban) székhellyel rendelkező felelősségbiztosítója ellen irányul, és

c) a munkáltató közjogi intézményként saját jogi személyiséggel rendelkezik?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a 44/2001/EK rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontját e rendelet 11. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben, hogy a díjazást tovább folyósító munkáltató „károsultként” a munkáltató székhelyének bírósága előtt perelheti a károkozó jármű felelősségbiztosítóját, amennyiben az ilyen közvetlen keresetindítás megengedett?

52. A Højesteret (Dánia) által 2016. július 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-368/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A joghatóságról szóló rendelet (a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet)

14. cikke 2. pontjának a) alpontjával összefüggésben értelmezett 13. cikkének 5. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy jogilag kötelezi a biztosító és a biztosítási kötvény jogosultja között a 14. cikke 2. pontjának a) alpontjával összefüggésben értelmezett 13. cikkének 5. pontja alapján érvényesen megkötött, joghatóságról szóló megállapodás azt a károsultat, aki a nemzeti jog alapján közvetlenül indíthat keresetet a kárt okozó félnek biztosítási fedezetet nyújtó vállalattal szemben?

Közigazgatási ügyszak

181. Az Arnheimban tárgyalást tartó Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Hollandia) által 2016. április 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-227/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról szóló, 2009. január 19-i 73/2009/EK tanácsi rendelet céljaira, különösen a mezőgazdasági termelők megfelelő életszínvonalának közvetlen jövedelemtámogatás útján történő biztosítására, valamint a köz- és állategészségügy, a környezet és az állatjólét jobb állapotának előmozdítására tekintettel érvényes-e a borjűhizlaló gazdaság és az integrációs üzem között létrejött megállapodásban szereplő rendelkezések olyan – a jelen ítélet 3.4. és 3.5. pontjában ismertetetthez hasonló – összessége, amelyből az következik, hogy a borjűhizlaló gazdaságnak az említett rendelet alapján nyújtott egységes támogatás a felnevelt borjak árából történő levonás útján az integrációs üzemhez kerül?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: A 73/2009 rendelet céljainak megvalósult megsértésére tekintettel lehetőségük van-e a nemzeti bíróságoknak arra, hogy a megállapodást a *clausula rebus sic stantibus* elve alapján úgy módosítsák, hogy részben vagy egészben – különösen a felnevelt borjak árának csökkentése útján – megszűnjön a semmisség által az integrációs üzem számára előidézett hátrány?

182. A Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche (Olaszország) által 2016. április 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-245/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Előzetesen, a 800/2008 rendelet 1. cikke (7) bekezdésének c) pontja kizárólag a tagállami közigazgatási hatóságok és bíróságok által hivatalból indított eljárásokra (így például Olaszországban a fizetésektelenségi eljárásra) vagy azokra az eljárásokra is vonatkozik-e, amelyek kizárólag az érdekelt vállalkozás kérelmére indulhatnak (ahogyan a nemzeti jog alapján a hitelezőkkel kötött csődegyezség)? Ennek az-e az oka, hogy a rendelkezés „a vállalkozásnak a valamennyi hitelezőre kiterjedő (kollektív) fizetésektelenségi eljárás alá vonásáról” rendelkezik?

2) Amennyiben a 800/2008 rendelet valamennyi fizetésektelenségi eljárásra vonatkozik, különös figyelemmel a vállalkozási tevékenység folytatásával kötött csődegyezségnek a 267/1941. sz. R.D. 186a. cikkében foglalt jogintézményére, úgy kell-e értelmezni a 800/2008 rendelet 1. cikke (7) bekezdésének c) pontját, hogy a strukturális alapokból származó támogatást megszerezni kívánó vállalkozásnak a valamennyi hitelezőre kiterjedő fizetésektelenségi eljárás alá vonására vonatkozó kritériumok pusztán fennállása megakadályozza a támogatás nyújtását, illetve arra kötelezi a nemzeti irányító hatóságot, hogy visszavonja a már kifizetett támogatásokat, vagy éppen ellenkezőleg, a nehéz helyzetet esetenként konkrétan kell vizsgálni, figyelemmel például az eljárás alá vonás időtartamára, a vállalt kötelezettségeknél a vállalkozás általi tiszteletben tartására és minden más releváns körülményre?

183. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2016.

május 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-254/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112/EK irányelv 183. cikkét, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy a HÉA-különbözet visszatérítésére nyitva álló határidő meghosszabbodik az ellenőrzésről felvett jegyzőkönyv átadásának napjáig abban az esetben, ha az igény beérkezésének napjától számított 30 napon belül megindított adóellenőrzési eljárás során az adóalannyal szemben mulasztási bírság kiszabására kerül sor?

2) Ellentétes-e a HÉA irányelv 183. cikkével az adósemlenség és az arányosság elveire figyelemmel az olyan tagállami szabályozás, ami késedelmes kiutalás fennállása esetén kizárja a késedelmi kamat fizetését arra az esetre, ha a kiutalás ellenőrzése során a hatóság az adóalanyt együttműködési kötelezettsége miatt szankcionálta, ugyanakkor az ellenőrzés, mely több évig tartott, nem elsősorban az adózónak felróható okokból húzódott el?

3) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112/EK irányelv 183. cikkét, továbbá a tényleges érvényesülés elvét, hogy az uniós jogba ütköző módon visszatartott vagy ki nem utalt adók után járó kamat iránti igény olyan alanyi jog, mely közvetlenül magából az uniós jogból ered, és amely kamatigény tagállami bíróság és más hatóság előtti érvényesítéséhez elegendő az uniós jogsérelmet és az adó vissza nem térítését igazolni?

4) Amennyiben a fenti kérdésekre adott válaszokra figyelemmel az alapügyben eljáró bíróság megállapítja, hogy a tagállam jogi szabályozása ellentétes a HÉA irányelv 183. cikkével, az uniós joggal összeegyeztethető módon jár-e el a bíróság akkor, ha a tagállami hatósági határozatokban a késedelmi kamat kiutalásának elutasítását a HÉA irányelv 183. cikkével ellentétesnek tekinti?

184. A Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Olaszország) által 2016. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-275/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

„[A]z 1997/67/EK irányelv helyes értelmezése alapján az 1999. évi 261. sz. d.lgs. (törvényerejű rendelet) 3. cikkének (7) bekezdése és a 2014. évi 190. sz. törvény 1. cikkének (276) bekezdése összeegyeztethető-e az irányelvvel az alábbiak szerint:

a) a többször módosított és kiegészített, a közösségi postai szolgáltatások belső piacának fejlesztésére és a szolgáltatás minőségének javítására vonatkozó közös szabályokról szóló 97/67/EK irányelv rögzíti a tagállamok azon kötelezettségét, hogy biztosítsák az egyetemes postai szolgáltatást, és ennek keretében előírja, hogy a postai küldemények gyűjtéséről és a címzettek házához megküldéséről gondoskodjanak »a hét legalább öt munkanapján«;

b) ugyanez a közösségi irányelv a nemzeti szabályozó hatóságok általi eltérést kizárólag »kivételesnek tartott körülmények vagy földrajzi helyzet« esetén engedélyez;

c) az olasz nemzeti szabályozás (az 1999. évi 261. sz. d.lgs. [törvényerejű rendelet] 3. cikkének (7) bekezdése és a 2014. december 23-i 190. sz. törvény – az úgynevezett »2015. évi stabilitási törvény« 1. cikkének (276) bekezdése) fordított irányban előírja a nemzeti szabályozó hatóság részére, hogy konkrét időbeli megkötésekkel engedélyezze a fent említett eltérést minden olyan esetben, amikor a szolgáltató azt »sajátos infrastrukturális vagy földrajzi jellegű helyzetek fennállása esetén 200 fő/km²-nél alacsonyabb népsűrűségű területeken« kéri, illetve akkor is, ha az említett helyzetek nem kivételes jellegűek, azonban a belföldi népességet széles körben érintik (a népesség akár egynegyedét, következésképpen – mivel alacsonyabb népsűrűségű területekről van szó – a belföldi terület sokkal nagyobb részéig)[?]”

185. A Corte suprema di cassazione (Olaszország) által 2016. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-276/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e a kontradiktórus eljárás közösségi alapelvével az olyan olasz [vámügyi] szabályozás, amely nem írja elő az adóügyi határozat vámhatóság általi elfogadását megelőzően meg nem hallgatott adóalany tekintetében a vámhatósági határozat végrehajtásának felfüggesztését mint a jogorvoslati kérelem benyújtásának rendes következményét?

186. A Raad van State (Hollandia) által 2016. május 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-281/06. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Érvényes-e az atlanti biogeográfiai régió közösségi jelentőségű természeti területeit tartalmazó, nyolcadik alkalommal frissített jegyzék elfogadásáról szóló, 2014. december 3-i 2015/72/EU bizottsági végrehajtási határozat annyiban, amennyiben e jegyzékbe a „Haringvliet” területet (NL1000015) a földgát nélkül veszi fel?

187. A Handelsgericht Wien (Ausztria) által 2016. május 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-282/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról szóló 2014/59/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 2. és 23. pontját a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről szóló 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjával – amelynek értelmében a „hitelintézet” olyan vállalkozás, amely a nyilvánosságtól betéteket vagy más visszafizetendő pénzeszközöket fogad el, valamint saját számlára hiteleket nyújt (CRR intézmény) – összefüggésben, hogy a 2014/59/EU irányelv 1. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik az olyan szanálási egység (szanálási társaság) is, amely már nem rendelkezik banki szolgáltatási tevékenység végzésére vonatkozó bankjogi engedéllyel, illetve jogszabályi engedély alapján már csak egyetlen (banki) szolgáltatási tevékenységet végezhet, amely kizárólag a portfólió felszámolását szolgálja?

2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni (a 2014/59/EU irányelv 117. cikkének 1. pontjával módosított) a hitelintézetek reorganizációjáról és felszámolásáról szóló 2001/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (3) 3. cikkének (2) bekezdését, hogy a nemzeti közigazgatási hatóság által elrendelt leírási intézkedés – az európai Alapjogi Charta 17. cikkének (1) bekezdésére tekintettel is – (az első kérdésre adott nemleges válasz ellenére) minden további formáság nélkül, teljes hatállyal bír más tagállamokban letelepedett személyek tekintetében?

3) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén: Ellentétes-e az uniós jog által az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésében rögzített tőke szabad mozgásával az olyan nemzeti rendelkezés, amely a 2014/59/EU irányelv hatályát kiterjeszti az olyan szanálási egységre (szanálási társaságra), amely már nem rendelkezik banki szolgáltatási tevékenység végzésére vonatkozó bankjogi engedéllyel, illetve jogszabályi engedély alapján már csak egyetlen (banki) szolgáltatási tevékenységet végezhet, amely kizárólag a portfólió felszámolását szolgálja?

4) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot az „effet utile” és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében rögzített lojális együttműködés elvére tekintettel, hogy valamely más tagállamban akkor is el kell ismerni a nemzeti közigazgatási hatóság által elrendelt leírási

intézkedést, ha a 2014/59/EU irányelvből eredő szabályokat a nemzeti jog alapján olyan intézményre is alkalmazzák, amely a 2014/59/EU irányelv 2014. július 2-i hatálybalépésekor még az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontja szerinti hitelintézet (CRR intézmény) volt, azonban már a 2014/59/EU irányelv nemzeti jogba való átültetése határidejének 2014. december 31-i lejárta előtt elveszítette e minőségét?

5) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról szóló 2014/59/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 67. pontjában és 44. cikke (2) bekezdésének b) pontjában szereplő „biztosítékkal fedezett kötelezettség” fogalompárt, különösen a 2014/59/EU irányelv 1. cikkének (2) bekezdésére tekintettel, hogy az olyan kötelezettségeket is magában foglal, amelyek tekintetében valamely közjogi területi önkormányzat (a jelen ügyben: az osztrák Bundesland Kärnten [Karintia szövetségi tartomány]) törvény útján kártalanító kezességet vállalt?

6) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni a 2014/59/EU irányelv 43. cikke (2) bekezdésének b) pontját, valamint 59. cikke (3) bekezdésének b) pontját és (4) bekezdését, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amelynek eredményeként a 2014/59/EU irányelv 43. cikke szerinti hitelezői feltőkésítésnek megfelelő intézkedés végrehajtására olyan helyzetben kerül sor, amelyben már nincs reális kilátás arra, hogy az intézmény életképesse tehető, és a rendszerszerű jelentőségű szolgáltatásokat sem adják át áthidaló intézménynek, és egyébként az intézmény többi részét sem értékesítik már, hanem ez az intézmény kizárólag az eszközök, jogok és kötelezettségek kezelését szolgálja ezen eszközök, jogok és kötelezettségek rendezett, aktív és lehető legjobb módon történő önálló értékesítésének céljával (a portfólió felszámolása)? Ilyen helyzetben – a 2014/59/EU irányelv rendelkezései alapján – elsődlegesen rendezett fizetésektelenségi eljárás keretében kell-e végrehajtani e szanálási egység (szanálási társaság) felszámolását?

188. A Curtea de Apel Cluj (Románia) által 2016. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-286/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A lojális együttműködés elv megköveteli-e a nemzeti jognak a héa vonatkozásában alkalmazandó európai irányelvek szerinti értelmezését az alapeljárás tényállásához hasonló olyan helyzetben, amelyben a megtámadott közigazgatási aktus elfogadására a csatlakozást megelőzően került sor, azonban az ezzel szembeni kifogást az adóhatóság a csatlakozást követően meghozott intézkedésével bírálta el?

2) Az alapeljárás körülményeire tekintettel a jogbiztonság elvét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az adóhatóságok azon gyakorlata, amely azonos ténybeli körülmények alapján a büntetőjogi eljárás lefolytatására hatáskörrel rendelkező hatóságok által levont következtetésektől eltérő következtetésekhez vezet a nemzetközi személyszállítással közvetlenül összefüggő szolgáltatások héamentességét illetően?

3) A lojális együttműködés elvét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétesek az azt előíró nemzeti jogszabályok, hogy azokra az európai jogszabályokon alapuló jogalapokra, amelyekre nem hivatkoztak valamely közigazgatási aktussal szembeni kifogás keretében, a bírósági eljárásban sem lehet hivatkozni?

189. A Tribunal Supremo (Spanyolország) által 2016. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-293/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Mivel a 2008. július 1-jei 2008/69/EK bizottsági irányelv 3. cikke (2) bekezdésének nyelvi változatai eltérnek egymástól, valamint az irányelv (7) preambulumbekkezdésével való lehetséges

ellentét miatt a következő kérdéseket terjesztik a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

A 2008. július 1-jei 2008/69/EK bizottsági irányelv spanyol nyelvi változata 3. cikkének (2) bekezdésében foglalt, 2008. december 31-i dátumot a tagállamok részéről történő újbóli értékelés végső határidejének lejártaként kell-e értelmezni, vagy azon végső határidőként, amelyen belül az újbóli értékelés tárgyát képező hatóanyagokat a 91/414/EGK irányelv I. mellékletében foglalt jegyzékbe fel kell venni, vagy pedig a felvétel iránti kérelem benyújtására nyitva álló határidő utolsó napjaként?

2) A 2008/69/EK irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében foglalt „legkésőbb 2008. december 31-ig” kifejezés jogvesztő határidő-e az 1991. július 15-i 91/414/EGK tanácsi irányelvből fakadó rendszer által védett cél miatt, és a tagállamok azt nem hosszabbíthatják meg, tehát annak kiszámítását kizárólag ez az irányelv határozza meg?

3) Arra az esetre, ha úgy kell értelmezni, hogy ez a határidő meghosszabbítható, objektív vis maior okokból hosszabbítható-e meg, vagy pedig, mivel a 3. cikkben meghatározott feladatnak a tagállamok a címzettjei, ez magában foglalja, hogy a tagállamok azt meghosszabbíthatják a belső szabályozásuknak megfelelően, az abban foglalt esetekben és követelmények mellett?

190. A Juzgado Contencioso-Administrativo no. 4 de Murcia (Spanyolország) által 2016. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-295/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló 2005/29/EK irányelvet, hogy azzal ellentétes a kiskereskedelem szabályozásáról szóló 1996. január 15-i 7/1996 sz. törvény 14. cikkéhez hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely szigorúbb jellegű, mint a szóban forgó irányelv, mivel eleve – a nagykereskedők vonatkozásában is – tiltja a veszteséges áron történő értékesítést, annak okán, hogy közigazgatási szabálysértésnek minősíti, és következképpen szankcióval sújtja az ilyen gyakorlatot, figyelemmel arra, hogy a spanyol törvény célja a piac szabályozása mellett a fogyasztók érdekeinek védelme is?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2005/29/EK irányelvet, hogy azzal ellentétes a LOCM említett 14. cikke, akkor is, ha a nemzeti rendelkezés lehetővé teszi a veszteséges áron történő értékesítésre vonatkozó általános jellegű tilalom alóli kivételt abban az esetben:

(i) ha a szabálysértő bizonyítja, hogy a veszteséges áron történő értékesítéssel az volt a célja, hogy árait az értékesítéseit jelentős mértékben veszélyeztetni képes versenytárs vagy versenytársak áraihoz igazítsa, illetve

(ii) ha olyan romlandó árukról van szó, amelyek szavatossági ideje hamarosan lejár?

191. A Curtea de Apel București (Románia) által 2016. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-297/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e az uniós joggal az a nemzeti szabályozás, amely az állatorvosok javára kizárólagos jogot biztosít az ökológiai termékek, a különös célra szánt, parazita elleni készítmények, valamint az állatgyógyászati készítmények kiskereskedelmi értékesítésére és használatára vonatkozóan?

2) Amennyiben e kizárólagos jog összeegyeztethető az uniós joggal, ellentétes-e az utóbbival az, hogy e kizárólagos jog azokra a létesítményekre is kiterjed, amelyekben keresztül az értékesítésre sor kerül, abban az értelemben, hogy e létesítményeknek teljes egészükben vagy kizárólagosan egy vagy több állatorvos tulajdonában kell lenniük?

192. A Curtea de Apel Cluj (Románia) által 2016. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-298/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Megfelel-e a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének az olyan közigazgatási gyakorlat, amelynek keretében anélkül hoznak valamely magánszemély számára kötelezettségeket előíró határozatot, hogy lehetővé tennék számára a valamennyi olyan, a közigazgatási iratok között található nem nyilvános, a hatóság által rögzített információhoz és dokumentumhoz való hozzáférést, amelyet a hatóság a határozat meghozatala során figyelembe vett?

193. A Vestre Landsret (Dánia) által 2016. május 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-299/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 2003/49/EK irányelv 1. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdését, hogy az a valamely tagállamban illetőséggel rendelkező társaság, amely az irányelv 3. cikkének hatálya alá tartozik, és amely a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények között kamatot kap valamely másik tagállambeli leányvállalatától, az irányelv alkalmazásában a hivatkozott kamat „haszonhúzója”?

1.1. Az 1977. évi OECD adóztatási modellegezmény 11. cikkében szereplő megfelelő fogalommal összhangban kell-e értelmezni a 2003/49/EK irányelv 1. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdése szerinti „haszonhúzó” fogalmát?

1.2. Amennyiben az 1.1. kérdésre igenlő válasz adandó, úgy a fogalmat kizárólag az 1977. évi adóztatási modellegezmény 11. cikkéhez fűzött kommentárra (8. pont) tekintettel kell értelmezni, vagy további kommentárok is figyelembe vehetők az értelmezés során, beleértve a 2003-ban az „átesztő társaságokkal” összefüggésben megfogalmazott kiegészítéseket (8.1. pont, jelenleg 10.1. pont) és a 2014-ben a „szerződéses vagy jogszabályon alapuló kötelezettségekkel” összefüggésben megfogalmazott kiegészítéseket (10.2. pont)?

1.3. Amennyiben a 2003. évi kommentárok figyelembe vehetők az értelmezés során, úgy milyen jelentősége van az értékelés során annak, hogy valamely társaság nem minősül „haszonhúzónak” a 2003/49/EK irányelv alkalmazásában, ha a szóban forgó kamatot a főösszeghez rendelik (tőkésítik), ha a kamat jogosultját szerződéses vagy jogszabályon alapuló kötelezettség terheli a kamat más személy részére történő átadására, és ha a kamatfizető személy székhelye szerinti állam által a kamat „haszonhúzóinak” tekintett személyek többsége más tagállamokban vagy más államokban rendelkezik illetőséggel, amelyekkel Dánia egyezményt kötött a kettős adóztatás elkerüléséről, azaz a dán adójogszabályok alapján nem lenne indokolt a forrásadó levonása, ha a szóban forgó személyek hitelezők lennének, és ezáltal közvetlenül jutnának a kamathoz?

1.4. Azon kérdés értékelése szempontjából, hogy az irányelv alkalmazásában „haszonhúzónak” kell-e tekinteni a kamat jogosultját, milyen jelentőséggel bír, hogy a kérdést előterjesztő bíróság az ügy tényállásának értékelését követően arra a következtetésre jutott, hogy a jogosult – a kapott kamat más személynek való átadására irányuló szerződéses vagy jogszabályon alapuló kötelezettség hiányában – nem rendelkezett „teljes körű” jogosultsággal a kamat „használatára és hasznainak szedésére” az 1977. évi adóztatási modellegezmény 2014. évi kommentárjában szereplő módon?

2. Azt feltételezi-e a tagállamnak az irányelv 5. cikkének (1) bekezdésére való hivatkozása a család vagy visszaélés megelőzésére vonatkozó nemzeti rendelkezések alkalmazása tekintetében, vagy az irányelv 5. cikkének (2) bekezdésére való hivatkozása, hogy a szóban forgó tagállam az irányelv 5. cikkét átültető különös hazai rendelkezést fogad el, vagy hogy a nemzeti jogban vannak olyan, a csalásra, visszaélésre és adókijátszásra vonatkozó általános rendelkezések vagy elvek, amelyeket az 5. cikkkel összhangban lehet értelmezni?

2.1. Amennyiben a 2. kérdésre igenlő válasz adandó, úgy az irányelv 5. cikke szerinti különös hazai rendelkezésnek tekinthető-e a társasági adóról szóló törvény 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja, amely szerint a kamatjövedelemre vonatkozó korlátozott adókötelezettség nem vonatkozik „a különböző tagállambeli társult vállalkozások közötti kamat- és jogdíjfizetések közös adózási rendszeréről szóló 2003/49/EK irányelv [...] szerint adómentes kamatra”?

3. Az irányelv 5. cikkének hatálya alá tartozó, megállapodáson alapuló visszaélés-ellenes rendelkezés-e a valamely két tagállam között létrejött és az OECD adóztatási modellegezménnyel összhangban megszövegezett, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény olyan rendelkezése, amelynek értelmében a kamat adóztatása attól függ, hogy a kamat jogosultja tekintendő-e a kamat hasznhúzójának?

4. Annak a tagállamnak, amely nem kívánja elismerni, hogy valamely másik tagállambeli társaság a kamat hasznhúzója, és azzal érvel, hogy a másik tagállambeli társaság úgynevezett mesterséges áteresztő társaság, kötelese-e a 2003/49/EK irányelv vagy az EK 10. cikk alapján meghatározni azon személy tagállamát, amely ebben az esetben hasznhúzóknak tekintendő?

5. Amennyiben valamely kamatfizető valamely tagállamban rendelkezik illetőséggel, a kamat jogosultja pedig valamely másik tagállamban rendelkezik illetőséggel, és a kamat jogosultját az első tagállam nem tekinti a szóban forgó kamat 2003/49/EK irányelv szerinti „hasznhúzójának”, és ezért a hivatkozott kamattal összefüggésben a hivatkozott tagállamban korlátozott adókötelezettség vonatkozik rá, úgy az EK 48. cikkel összefüggésben értelmezett EK 43. cikkel ellentétes-e az olyan jogszabály, amelynek értelmében az első tagállam a külföldi kamatjogosult esetében nem veszi figyelembe azokat a kamatkiadás formájában megjelenő költségeket, amelyek a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények között terhelik a kamat jogosultját, míg a hivatkozott tagállam jogszabályai szerint a kamatkiadások főszabály szerint elszámolhatók, és ezért levonhatók a belföldi kamatjogosult adóköteles jövedelméből?

6. Amennyiben a valamely tagállamban illetőséggel rendelkező társaság (anyavállalat) valóban nem mentesül a forrásadó alól a 2003/49/EK irányelv alapján a valamely másik tagállamban illetőséggel rendelkező társaságtól (leányvállalat) kapott kamat tekintetében, és az utóbbi tagállamban illetőséggel rendelkező anyavállalatra korlátozott adókötelezettség vonatkozik a kamattal összefüggésben a hivatkozott tagállamban, úgy az EK 48. cikkel összefüggésben értelmezett EK 43. cikkel ellentétes-e az olyan jogszabály, amelynek értelmében az utóbbi tagállamban a forrásadó levonásáért felelős társaságnak (leányvállalat) magasabb mértékű késedelmi kamatot kell fizetnie a forrásadó-követelés késedelmes megfizetése esetén ahhoz a késedelmi kamathoz képest, amelyet a tagállam az ugyanazon tagállamban illetőséggel rendelkező társasággal szemben érvényesített társaságiadó-követelés (a kamatjövédelmet is beleértve) esetén alkalmaz?

7. Amennyiben a valamely tagállamban illetőséggel rendelkező társaság (anyavállalat) valóban nem mentesül a forrásadó alól a 2003/49/EK irányelv alapján a valamely másik tagállamban illetőséggel rendelkező társaságtól (leányvállalat) kapott kamat tekintetében, és az utóbbi tagállamban illetőséggel rendelkező anyavállalatra adóalanyként korlátozott adókötelezettség vonatkozik a kamattal összefüggésben a hivatkozott tagállamban, úgy az EK 48. cikkel összefüggésben értelmezett EK 43. cikkel (másodlagosan az EK 56. cikkel) – külön-külön vagy együttesen – ellentétes-e az olyan jogszabály, amelynek értelmében:

7.1. az utóbbi tagállam a kamatfizető személyt a kamat után forrásadó levonására kötelezi, és e forrásadó-levonás elmaradása esetén e személy hatóságokkal szembeni fizetési kötelezettségét állapítja meg, noha ilyen forrásadó-levonási kötelezettség nem áll fenn akkor, amikor a kamat jogosultja az utóbbi tagállamban rendelkezik illetőséggel?

7.2. az utóbbi tagállamban illetőséggel rendelkező anyavállalatnak nem kellett volna társaságiadó-előleget fizetnie az első két adóévben, hanem csak a forrásadó esedékességének időpontjánál jóval későbbi időpontban kezdett volna társasági adót fizetni?

A kérdést előterjesztő bíróság azt kéri a Bíróságtól, hogy a 6. kérdésre adandó válaszát illessze bele a jelen kérdésre adandó válaszába.

194. A Conseil d'État (Franciaország) által 2016. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-303/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az Európai Unó Bíróságát azon kérdés megválaszolására kéri, hogy a napelem és napkollektor eladása és lakóépületekre való beszerelése, vagy lakóépületek elektromos áram és melegvíz ellátásának biztosítása érdekében történő beszerelése egységes műveletet jelent-e, amely a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i hatodik irányelv 5. cikkének (5) bekezdése és 6. cikkének (1) bekezdése, a jelenleg hatályos szabályozásban pedig a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i tanácsi irányelv (2) 14. cikkének (3) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése értelmében vett építési munkának minősül.

195. A Kúria (Magyarország) által 2016. június 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-315/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy értelmezendő-e az 1698/2005/EK tanácsi rendelet (továbbiakban: EK rendelet) 42. cikk (1) bekezdése – figyelemmel a 46. cikkre is –, hogy az nem zárja ki a magántulajdonosokat teljes egészében az erdészeti földterületek fenntartható használatát célzó támogatások köréből, ahol a terület részben állami tulajdonban is áll?

2) Amennyiben a támogatás teljes egészében nem kizárt, értelmezhető-e úgy az EK rendelet 46. cikke, hogy az adott – részben állami tulajdonban álló – terület vonatkozásában a magánszemély erdőgazdálkodót vagy magánszemély tulajdonost a tulajdoni arányában illeti meg a támogatás?

196. A Tribunal de grande instance de Lille (Franciaország) által 2016. június 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-320/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A közlekedési törvénykönyv (code des transports) L. 3124-13. cikke, amelyet a taxikról és sofőrrel rendelkező szállítójárművekről szóló, 2014. október 1-jei 2014-1104. sz. törvény (loi no 2014-1104 du 1er octobre 2014 relative aux taxis et aux voitures de transport avec chauffeur) iktatott be, az 1998. június 22-i 98/34/EK irányelv értelmében vett, az információs társadalom egy vagy több szolgáltatására vonatkozó olyan új műszaki szabályt hoz-e létre, amelynek tervezetéről ezen irányelv 8. cikke alapján a Bizottságot előzetesen tájékoztatni kellett volna; vagy a kérdéses rendelkezésre a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK irányelv az irányadó, amely 2. cikke (2) bekezdésének d) pontjában kizárja alkalmazhatóságát a közlekedés területén nyújtott szolgáltatások tekintetében?

A kérdés első felére adott igenlő válasz esetén: az irányelv 8. cikkében előírt tájékoztatási kötelezettség megsértése a code des transports (közlekedési törvénykönyv) L. 3124-13 cikkének jogalanyokkal szembeni érvényesíthetlenségét eredményezi-e?

197. A Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no. 1 de Santa Cruz de Tenerife (Spanyolország) által 2016. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-324/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló, 2011. február 16-i 2011/7/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdésére, 6. cikkét, valamint 7. cikkének (2) és (3) bekezdésére figyelemmel:

1) Úgy kell-e értelmezni az irányelv 7. cikkének (2) bekezdését, hogy a tagállam a tőketartozás behajtását nem kötheti a késedelmi kamatokról történő lemondáshoz?

2) Úgy kell-e értelmezni az irányelv 7. cikkének (3) bekezdését, hogy a tagállam a tőketartozás behajtását nem kötheti a behajtási költségekről történő lemondáshoz?

Amennyiben mindkét kérdésre igenlő választ kell adni:

3) Az adós mint ajánlatkérő szerv hivatkozhat-e a felek szabad akaratára annak érdekében, hogy kivonja magát a késedelmi kamatokra és behajtási költségekre vonatkozó fizetési kötelezettség alól?

198. A Tribunal Supremo (Spanyolország) által 2016. június 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-325/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2010/28/EU irányelvben előírt határidő – a 3. cikk (1) bekezdésében foglalt „2010. december 31-ig”, illetve a 3. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében foglalt „a megadott időpontig” kifejezéssel, valamint a 2010/28/EU irányelv (8) preambulumbekkezdésében hivatkozott hat hónapos időszakkal kapcsolatban 2010. december 31-re történő hivatkozással – jogvesztő határidő-e az 1991. július 15-i 91/414/EGK tanácsi irányelvből következő rendszer által védett cél miatt, és a tagállamok azt nem hosszabbíthatják meg, tehát a kiszámítását kizárólag ez az irányelv határozza meg?

2) Arra az esetre, ha úgy kell értelmezni, hogy ez a határidő meghosszabbítható, a meghosszabbításról szóló döntés nincs alávétve konkrét, a hosszabbítás kérelmezésére és annak elrendelésére vonatkozó eljárási szabályoknak, vagy mivel ez a tagállamok hatásköre, azt a tagállamok belső szabályozása alapján kell elbírálni, mivel a tagállamok az irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében előírt eljárási rendelkezések címzettjei?

199. A Conseil d'État (Franciaország) által 2016. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-327/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az 1990. július 23-i irányelv 8. cikkének rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azok az irányelv hatálya alá tartozó értékpapírcserék vonatkozásában megtiltják olyan halasztott adózási mechanizmus alkalmazását, amely – kivételt engedve azon főszabály alól, miszerint a tőkenyereség adóztatandó tényállása a nyereség realizálásának évében valósul meg – előírja, hogy a cseréből származó tőkenyereség megállapítására és kiszámítására az értékpapírcsere lebonyolításakor, az adó kivetésére pedig abban az évben kerül sor, amikor a halasztott adózást megszüntető esemény, például a csereügylet lebonyolításakor szerzett értékpapírok átruházása bekövetkezik?

2) Az 1990. július 23-i irányelv 8. cikkének rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azok az irányelv hatálya alá tartozó értékpapírcserék vonatkozásában megtiltják, hogy az értékpapírcseréből származó tőkenyereséget – feltételezve, hogy az adóköteles – az az állam adóztassa meg, ahol az adóalany a csereügylet lebonyolításának időpontjában illetőséggel rendelkezett, noha az adóalany a

fenti csereügylet során megszerzett értékpapírok átruházásakor, amelyre vonatkozóan a cseréből származó tőkenyereséget ténylegesen megadóztatták, adóilletőségét már más tagállamba helyezte át?

200. A Conseil d'État (Franciaország) által 2016. június 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-329/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni az 1993. június 14-i 93/42/EGK irányelvet, hogy az a szoftver, amelynek célja, hogy az orvosi rendelvényeket rendelőben, egészségügyi intézményben vagy egészségügyi szociális intézményben kiállító szakembereket az orvosi rendelvények kiállításában segítse, az orvosi rendelvények kiállításának biztonságát fokozza, az ezt kiállító szakember munkáját megkönnyítse, az orvosi rendelvények nemzeti jogszabályi előírásoknak való megfelelést elősegítse, és az azonos minőségű ellátás költségét csökkentse, orvostechnikai eszköznek minősül ezen irányelv értelmében, amennyiben ez a szoftver legalább egy olyan funkciót tartalmaz, amely – többek között az ellenjavallatok, a gyógyszerek közötti kölcsönhatások és a túlzott adagolás jelzésével – lehetővé teszi egy beteg adatainak a céllal történő kiértékelését, hogy orvosát a gyógyszer felírásában segítse, ugyanakkor amely szoftver nem hat az emberi testre?

201. Az Općinski sud u Velikoj Gorici (Horvátország) által 2016. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-335/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: horvát

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az uniós jog alapján hogyan kell kiszámítani a háztartási hulladék begyűjtésének és elszállításának díját? Az európai uniós polgárok miként fizetik ki a települési hulladék begyűjtése és elszállítása alapján kiállított számlát, azaz az üres hulladékgyűjtő edények vagy konténerek úrtartalma szerint, vagy a begyűjtött hulladék mennyiségének megfelelően fizetnek-e a háztartási hulladék begyűjtése és elszállítása után, és a díjban egyéb tételek is szerepelnek-e?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

6. A Bíróság (második tanács) 2016. június 1-jei ítélete (a Curtea de Apel Cluj [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj kontra Niculaie Aurel Bob-Dogi (C-241/15. sz. ügy)¹

1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az „elfogatóparancs” e rendelkezésben szereplő fogalmán az európai elfogatóparancstól elkülönült nemzeti elfogatóparancsot kell érteni.

2) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely – az e rendelkezés értelmében vett „elfogatóparancs” rendelkezésre állásán alapuló – európai elfogatóparancs nem tartalmazza a nemzeti elfogatóparancs rendelkezésre állásának tanúsítását, a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancsot nem hajthatja végre, ha a módosított 2002/584 kerethatározat 15. cikke (2) bekezdésének alkalmazásával rendelkezésre bocsátott információkra, valamint minden más

¹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 8. szám, Büntető ügyszak 8. sz. alatt.

információra tekintettel, amellyel rendelkezik, e hatóság azt állapítja meg, hogy az európai elfogatóparancs nem érvényes, mivel anélkül bocsátották ki, hogy ténylegesen kibocsátottak volna az európai elfogatóparancstól elkülönült nemzeti elfogatóparancsot.

7. A Bíróság (ötödik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Budapest Környéki Törvényszék [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Balogh István elleni eljárás (C-25/15. sz. ügy)²

A büntetőeljárás során igénybe vehető tolmácsoláshoz és fordításhoz való jogról szóló, 2010. október 20-i 2010/64/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ezen irányelv nem alkalmazandó arra a különleges nemzeti eljárásra, amely valamely más tagállam bírósága által hozott, valamely személyt bűncselekmény elkövetése miatt elítélő jogerős bírósági határozatnak a nemzeti bíróság általi elismerésére irányul.

A bünyügyi nyilvántartásból származó információk tagállamok közötti cseréjének megszervezéséről és azok tartalmáról szóló, 2009. február 26-i 2009/315/IB tanácsi kerethatározatot, valamint a 2009/315/IB kerethatározat 11. cikke alkalmazásában az Európai Bünyügyi Nyilvántartási Információs Rendszer (ECRIS) létrehozásáról szóló, 2009. április 6-i 2009/316/IB tanácsi határozatot úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az ilyen különleges eljárást bevezető nemzeti szabályozás alkalmazása.

Gazdasági ügyszak

17. A Bíróság elnökének 2016. május 2-i végzése (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-533/15. sz. ügy)³

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

18. A Bíróság (harmadik tanács) 2016. június 22-i ítélete (az Amtsgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Steef Mennens kontra Emirates Direktion für Deutschland (C-255/15. sz. ügy)⁴

1) A visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 10. cikkének (2) bekezdését e rendelet 2. cikkének f) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy egy járaton valamely utas alacsonyabb osztályon történő elhelyezése esetén az ár, amelyet az érintett utasnak járó visszatérítés megállapításához figyelembe kell venni, annak a járatnak ára, amelyen az utast alacsonyabb osztályon helyezték el, hacsak ez az ár nincs feltüntetve az e járaton való szállításra feljogosító jegyen, amely esetben a jegy árának azon részét kell alapul venni, amely megfelel az említett járat repülési távolsága és azon teljes repülőút távolsága hányadosának, amelyre az utas jogosult.

2) A 261/2004 rendelet 10. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely járaton történő alacsonyabb osztályon történő elhelyezés esetén az ár, amelyet az utas részére járó visszatérítés megállapításához figyelembe kell venni, kizárólag e járat árát jelenti a jegyen feltüntetett adók és illetékek nélkül, feltéve hogy sem azok esedékessége, sem azok összege nem függ attól az osztálytól, amelyre az említett jegyet megváltották.

Munkaügyi ügyszak

12. A Bíróság (második tanács) 2016. június 16-i ítélete (a Juzgado de lo Social no 33 de

² A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Büntető ügyszak 6. sz. alatt.

³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 3. szám, Gazdasági ügyszak 6. sz. alatt.

⁴ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Gazdasági ügyszak 21. sz. alatt.

Barcelona [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-351/14. sz. ügy)⁵

A Juzgado de lo Social no 33 de Barcelona (barcelonai 33. sz. munkügyi bíróság, Spanyolország) által előterjesztett, előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan.

13. A Bíróság (első tanács) 2016. június 16-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Franz Lesar kontra Beim Vorstand der Telekom Austria AG eingerichtetes Personalamt (C-159/15. sz. ügy)⁶

A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdését, 2. cikke (2) bekezdésének a) pontját és 6. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes egy olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amely a nyugdíjjogosultság megszerzése és az öregségi nyugdíj összegének kiszámítása szempontjából kizárja a köztisztviselő 18. életévének betöltését megelőzően teljesített tanulmányi és szolgálati idők figyelembevételét, amennyiben e szabályozás célja az, hogy a köztisztviselői nyugdíjrendszeren belül az e rendszerbe történő belépés és az e rendszer keretében nyújtott nyugellátásokra való jogosultság korhatárának az egységes meghatározását biztosítsa.

Polgári ügyszak

37. A Bíróság (első tanács) 2016. május 12-i végzése (az Oberlandesgericht München [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-281/15. sz. ügy)⁷

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel az Oberlandesgericht München (müncheni tartományi legfelsőbb bíróság) által a 2015. június 2-i határozattal előterjesztett kérdésekre való válaszadásra.

38. A Bíróság (nagytanács) 2016. május 31-i ítélete (a Landgericht Köln [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH kontra Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA) (C-117/15. sz. ügy)⁸

Az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben, amelyben azt állítják, hogy televíziós műsoroknak valamely rehabilitációs központ üzemeltetője által a helyiségeiben elhelyezett televíziókészülékek közvetítésével történő sugárzása számos érdekelt – különösen zeneszerző, szövegíró és zenei kiadó, valamint előadóművész, hangfelvétel-előállító és szövegíró, továbbá ezek kiadóinak – szerzői és szomszédos jogait érinti, azonos értelmezési kritériumok alapján értékelni kell, hogy egy ilyen helyzet mind az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdésére, mind a bérleti jogról és a haszonkölcsönzési jogról, valamint a szellemi tulajdon területén a szerzői joggal szomszédos bizonyos jogokról [helyesen: a szellemi tulajdon területén a bérleti jogról, a haszonkölcsönzési jogról és a szerzői joggal szomszédos bizonyos jogokról] szóló, 2006. december 12-i 2006/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikkének (2) bekezdésére tekintettel „nyilvánossághoz közvetítésnek” minősül-e. Egyébiránt e két rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy az ilyen sugárzás „nyilvánossághoz közvetítésnek” minősül.

39. A Bíróság (hatodik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Gyulai Törvényszék [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Eurospeed Ltd kontra

⁵ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Munkügyi ügyszak 37. sz. alatt.

⁶ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 9. szám, Munkügyi ügyszak 16. sz. alatt.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Polgári ügyszak 56. sz. alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 7. szám, Polgári ügyszak 33. sz. alatt.

Szegedi Törvényszék (C-287/14. sz. ügy)⁹

A közúti szállításra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról, a 3821/85/EGK és a 2135/98/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 3820/85/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. március 15-i 561/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a járművezetőt alkalmazó szállítási vállalkozás mellett vagy helyett a járművezető felelősségét állapítja meg az e rendelettel kapcsolatos azon jogsértésekért, amelyeket ez utóbbi maga követett el.

40. A Bíróság (negyedik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Tribunal Supremo [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos (VEGAP) kontra Administración del Estado, Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC) (C-470/14. sz. ügy)¹⁰

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a magáncélú másolat után járó méltányos díjazás olyan rendszere, amelyet – az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonlóan – az állami költségvetésből oly módon finanszíroznak, hogy azáltal nem biztosítható, hogy e méltányos díjazás költséget a magáncélú másolatok felhasználói viseljék.

41. A Bíróság (ötödik tanács) 2016. június 9-i ítélete (az Oberlandesgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Jørn Hansson kontra Jungpflanzen Grünewald GmbH (C-481/14. sz. ügy)¹¹

1) A közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet 94. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a bitorlással érintett, oltalom alatt álló közösségi növényfajta jogosultját e rendelkezés alapján megillető kártérítéshez való jog a jogosult által elszenvedett valamennyi kárra kiterjed, anélkül hogy ez a cikk alapul szolgálhatna az átalányjellegű bitorlási pótdíj kiszabásához, vagy különösen a bitorlást elkövető személy által elért nyereség és előnyök megtérítéséhez.

2) A 2100/94 rendelet 94. cikkének (1) bekezdésében szereplő „méltányos díjazás” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az azon szokásos díjazás megfizetésén kívül, amelyet az engedélyezett előállításért kellene fizetni, az e díj megfizetésének elmaradásához szorosan kapcsoló valamennyi kár megtérítésére vonatkozik, amelyekbe többek között a késedelmi kamatok megfizetése is beletartozhat. A kérdést előterjesztő bíróság feladata azon körülmények meghatározása, amelyek az említett díjazás növelését teszik szükségessé annak ismeretében, hogy a méltányos díjazás összegének értékelése céljából e körülmények mindegyike csak egyszer vehető figyelembe.

3) A 2100/94 rendelet 94. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben említett kár összegét a bitorlással érintett növényfajta jogosultja által erre vonatkozóan előterjesztett konkrét tényezők alapján kell meghatározni, szükség esetén, amennyiben az említett tényezők nem számszerűsíthetők, átalányszámítási módszer útján. Ezzel a rendelkezéssel nem ellentétes, hogy a sikertelen ideiglenes intézkedés iránti eljárásban felmerült költségek nem szerepelnek a kár értékelésében, és az sem, hogy az érdemi eljárás során felmerült peren kívüli költségeket nem veszik

⁹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Polgári ügyszak 40. sz. alatt.

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 2. szám, Polgári ügyszak 4. sz. alatt.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 3. szám, Polgári ügyszak 10. sz. alatt.

figyelembe. E költségek figyelembevételének hiánya mindazonáltal annak a feltételnek van alárendelve, hogy a bitorlás károsultjának megítélhető jogi költségek előrelátható összege ne tartsa őt vissza a jogai bíróság előtti érvényesítésétől, tekintettel peren kívüli költségek címén felmerülő megtérítetlenül maradó összegekre, valamint arra, hogy e költségek mennyire célravezetők a kártérítés iránti alapeljárás szempontjából.

42. A Bíróság (harmadik tanács) 2016. június 16-i ítélete (Tribunale di Bologna [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pebros Servizi Srl kontra Aston Martin Lagonda Ltd (C-511/14. sz. ügy)¹²

Mulasztási ítélet esetén azon feltételeket, amelyek alapján valamely követelést a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének b) pontja értelmében „nem vitatottnak” kell tekinteni, kizárólag e rendelet alapján önállóan kell meghatározni.

43. A Bíróság (második tanács) 2016. június 16-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Universal Music International Holding BV kontra Michael Tétéreault Schilling, Irwin Schwartz, Josef Brož (C-12/15. sz. ügy)¹³

1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 5. cikkének 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben egyéb kapcsolótényezők hiányában az a valamely tagállambeli hely, ahol a kár bekövetkezett, nem tekinthető annak a „helynek [...], ahol a káresemény bekövetkezett”, ha ez a kár kizárólag olyan pénzügyi veszteségből áll, amely közvetlenül a kérelmező bankszámláján következik be, és amely valamely másik tagállamban elkövetett jogellenes cselekmény közvetlen következménye.

2) A joghatóságnak a 44/2001 rendelet alapján történő vizsgálatakor a jogvitában eljáró bíróságnak a rendelkezésére álló összes elemet értékelnie kell, ideértve adott esetben az alperes által felhozott kifogásokat is.

44. A Bíróság (hetedik tanács) 2016. június 22-i ítélete (a Harju Maakohus [Észtország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Irina Nikolajeva kontra Multi Protect OÜ (C-280/15. sz. ügy)¹⁴

1) Az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 102. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, ha a nemzeti eljárási jog bizonyos elveinek alkalmazásában egy európai uniós védjegy bíróság nem hoz harmadik személyeket a védjegybitorlástól eltöltő végzést, azon indokkal, hogy a védjegy jogosultja e bíróság előtt nem terjesztett elő erre irányuló kérelmet.

2) A 207/2009 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének második mondatát úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az európai uniós védjegy jogosultja a védjegybejelentés meghirdetését megelőző cselekményekért harmadik féltől kártérítést kérhet. Az e védjegybejelentés meghirdetését követő, azonban e védjegy lajstromozásának meghirdetését megelőző időszakban harmadik felek által elkövetett cselekmények esetében az e rendelkezésben szereplő „megfelelő összegű kártérítés” fogalmába beletartozik a harmadik személyek által az említett védjegy használatából húzott tényleges hasznok visszatérítése. Ezzel szemben a „megfelelő összegű kártérítés” fogalmába nem tartozik bele

¹² A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 3. szám, Polgári ügyszak 16. sz. alatt.

¹³ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 4. szám, Polgári ügyszak 26. sz. alatt.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 9. szám, Polgári ügyszak 54. sz. alatt.

az említett védjegy jogosultja által esetleg elszenvedett súlyosabb, adott esetben nem vagyoni kár megtérítése.

45. A Bíróság (hetedik tanács) 2016. június 22-i ítélete (az Oberlandesgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Thomas Philipps GmbH & Co. KG kontra Grüne Welle Vertriebs GmbH (C-419/15. sz. ügy)¹⁵

1) A közösségi formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12-i 6/2002/EK tanácsi rendelet 33. cikke (2) bekezdésének első mondatát úgy kell értelmezni, hogy a hasznosító a hasznosítási engedély tárgyát képező közösségi formatervezésiminta-oltalom bitorlása miatti igényeket akkor is érvényesítheti, ha a hasznosítási engedélyt nem jegyezték be a közösségi formatervezésiminta-oltalmi lajstromba.

2) A 6/2002 rendelet 32. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés alapján a közösségi formatervezésiminta-oltalom bitorlása miatt a hasznosító által indított eljárásban az utóbbi jogosult a saját kárának megtérítését igényelni.

Közigazgatási ügyszak

132. A Bíróság elnökének 2016. április 11-i végzése (a Rechtbank Noord-Holland [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-323/14. sz. ügy)¹⁶

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

133. A Bíróság elnökének 2016. április 11-i végzése (a Rechtbank Noord-Holland [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-571/14. sz. ügy)¹⁷

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

134. A Bíróság elnökének 2016. április 12-i végzése (a Conseil d'État [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-543/15. sz. ügy)¹⁸

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

135. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2016. április 14-i végzése (Tribunal Administrativo e Fiscal de Leiria [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Bernard Jean Marie Gabarel kontra Fazenda Pública (C-555/15. sz. ügy)¹⁹

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 132. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy fizioterapeuta, aki egészségügyi hivatásának keretében különbségtétel nélkül vagy kiegészítő tevékenységként a fizioterápiára, illetve az oszteopátiára jellemző kezeléseket egyaránt alkalmaz, nem csak az előbbi, hanem az utóbbi jellegű kezelések tekintetében is mentesíteni kell a hozzáadottérték-adó alól, amennyiben ez kezeléseknél a paramedicinális hivatások keretéből a hozzáadottérték-adó alóli mentesítés érdekében történő kizárása túllép az e rendelkezések által a tagállamoknak biztosított mérlegelési mozgástér határain.

136. A Bíróság elnökének 2016. április 15-i végzése (a Sächsisches

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 11. szám, Polgári ügyszak 66. sz. alatt.

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 176. sz. alatt.

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 70. sz. alatt.

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak 18. sz. alatt.

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak 22. sz. alatt.

Oberverwaltungsgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-150/15. sz. ügy)²⁰

A nagytanács elnöke elrendelte az ügy törlését.

137. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2016. április 21-i végzése (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Beca Engineering Srl kontra Ministero dell'Interno (C-285/15. sz. ügy)²¹

Nem kell a 2003. szeptember 29-i 1882/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, az építési termékekre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/106/EGK tanácsi irányelv tükrében értékelni az azt előíró nemzeti szabályozás uniós joggal való összeegyeztethetőségét, hogy a lakossági fűtőberendezéseknek az alapeljárásban szereplőkhöz hasonló, tűzálló építési termékekből kell készülniük.

Az 1998. július 20-i 98/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet akként kell értelmezni, hogy az ilyen nemzeti szabályozásnak az említett irányelv 1. cikkének 3. és 11. pontja értelmében vett „műszaki szabálynak” kell minősülnie, valamint hogy amennyiben e módosított irányelv 8. cikkének megfelelően ezt a szabályozást az érintett tagállam nem közli az Európai Bizottsággal, ez a nemzeti szabályozás nem alkalmazható, amire magánszemélyek a nemzeti bíróságok előtt hivatkozhatnak.

138. A Bíróság (hatodik tanács) 2016. április 28-i végzése (az Augstākā tiesa [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Verners Pudāns kontra Valsts ieņēmumu dienests (C-462/15. sz. ügy)²²

A közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról, az 1290/2005/EK, a 247/2006/EK és a 378/2007/EK rendelet módosításáról, valamint az 1782/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. január 19-i 73/2009/EK tanácsi rendelet 29. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely az e rendelet I. mellékletében felsorolt támogatási rendszerek alapján teljesített kifizetéseket személyi jövedelemadóval terheli.

139. A Bíróság kilencedik tanácsa elnökének 2016. április 28-i végzése (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-483/15. sz. ügy)²³

A Bíróság kilencedik tanácsának elnöke elrendelte az ügy törlését.

140. A Bíróság (első tanács) 2016 május 12-i végzése (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) (C-692/15-C-694/15. sz. egyesített ügyek)²⁴

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) által a 2015. november 12-i határozatokkal előterjesztett kérdésekre való

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 150. sz. alatt.

²¹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 195. sz. alatt.

²² A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak 257. sz. alatt.

²³ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak 251. sz. alatt.

²⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 65. sz. alatt.

válaszadásra.

141. A Bíróság (első tanács) 2016. június 2-i ítélete (a Finanzgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Eurogate Distribution GmbH kontra Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-226/14. sz. ügy), DHL Hub Leipzig GmbH kontra Hauptzollamt Braunschweig (C-228/14. sz. ügy)²⁵

1) A 2004. április 26-i 2004/66/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 7. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy nem kell hozzáadottérték-adót fizetni a nem közösségi áruként újraexportált áruk után abban az esetben, ha ezen áruk az újraexportálásuk időpontjáig az említett rendelkezésben előírt vám eljárások alatt álltak, és ezek alól csak az újraexportálás miatt kerültek ki, még akkor sem, ha kizárólag a 2005. április 13-i 648/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 204. cikke alapján keletkezik vámtartozás.

2) A 648/2005 rendelettel módosított 2913/92 rendeletnek a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett 236. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, mivel nem kell hozzáadottérték-adót fizetni a nem közösségi áruként újraexportált áruk után abban az esetben, ha ezen áruk az említett irányelv 61. cikkében előírt vám eljárások alól nem kerültek ki, még akkor sem, ha kizárólag a 648/2005 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 204. cikke alapján keletkezik vámtartozás, nincs hozzáadottértékadó-fizetésre kötelezett személy. E rendelet 236. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható a hozzáadottértékadó-visszatérítésekre vonatkozó helyzetekben.

142. A Bíróság (első tanács) 2016. június 2-i ítélete (a Högsta förvaltningsdomstolen [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pensioenfonds Metaal en Techniek kontra Skatteverket (C-252/14. sz. ügy)²⁶

Az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy

- azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a belföldi illetőségű társaságok által fizetett osztalékokat, amennyiben ezen osztalékokat külföldi illetőségű nyugdíjalap részére fizetik ki, forrásadó terheli, amennyiben pedig ezen osztalékokat belföldi illetőségű nyugdíjalap részére fizetik ki, olyan, fiktív hozam alapján számított végleges átalányadó terheli, amelynek célja, hogy annak összege idővel megegyezzen az összes tőkejövedelmet az általános szabályok szerint terhelő adó összegével;
- ugyanakkor azzal ellentétes, hogy a külföldi illetőségű nyugdíjalapok nem vehetik figyelembe az osztalék megszerzésével közvetlen összefüggésben álló esetleges működési költségeket, amennyiben a belföldi illetőségű nyugdíjalapok adóalapjának kiszámításához használt módszer előírja az ilyen költségek figyelembevételét, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

143. A Bíróság (kilencedik tanács) 2016. június 2-i ítélete (az Administrativen sad – Pleven [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Polihim-SS” EOOD kontra Nachalnik na Mitnitsa Svishtov (C-355/14. sz. ügy)²⁷

1) A jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül

²⁵ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 150. és 151. sz. alatt.

²⁶ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 140. sz. alatt.

²⁷ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 190. sz. alatt.

helyezéséről szóló, 2008. október 16-i 2008/118/EK tanácsi irányelv 7. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az adóraktár engedélyese által valamely adóraktárban tárolt jövedéki termék értékesítése csak abban az időpontban eredményez szabad forgalomba bocsátást, amikor e termék ténylegesen elhagyja ezen adóraktárt.

2) A 2008/118 irányelv 7. cikkével összefüggésben értelmezett, az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 14. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a nemzeti hatóságok kizárólag azzal az indokkal tagadják meg azon energiatermékek jövedéki adó alól történő mentesítését, amelyeket az adóraktár engedélyese által valamely köztes vevőnek történő értékesítést követően az utóbbi továbbértékesít egy olyan végső fogyasztó számára, akire teljesül a nemzeti jogban a jövedéki adó alól történő mentesüléshez előírt összes követelmény, és akinek az adóraktár ezen engedélyese az adóraktárából közvetlenül szállítja e termékeket, hogy az adóraktár ezen engedélyese által az e termékek címzettjeként bejelentett köztes vevő nem rendelkezik a nemzeti jog szerint a jövedéki adó alól mentesített energiatermékek átvételére jogosult végső fogyasztói minőséggel.

144. A Bíróság (ötödik tanács) 2016. június 2-i ítélete (az Oberlandesgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Dr. Falk Pharma GmbH kontra DAK-Gesundheit (C-410/14. sz. ügy)²⁸

1) Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy nem minősül ezen irányelv értelmében közbeszerzési szerződésnek az olyan, az alapügyben szereplőhöz hasonló megállapodási rendszer, amelyben valamely közjogi jogalany árut kíván beszerezni a piacon úgy, hogy az érdekelt gazdasági szereplők közötti választás nélkül szerződést köt e rendszer teljes érvényességi időtartama alatt minden olyan gazdasági szereplővel, amely előre meghatározott feltételek mellett kötelezettséget vállal az érintett áruk szállítására, és úgy, hogy az említett rendszer teljes érvényességi időtartama alatt lehetővé teszi a gazdasági szereplők számára az ahhoz való csatlakozást.

2) Amennyiben valamely megállapodási rendszerre vonatkozó, az alapügyben szereplőhöz hasonló engedélyezési eljárás tárgya egyértelműen határokon átnyúló érdeket képvisel, azt az EUM-Szerződés alapvető szabályainak – különösen a gazdasági szereplők közötti hátrányos megkülönböztetés tilalma és egyenlő bánásmód elvének, valamint az átláthatóság ebből fakadó kötelezettségének – megfelelően kell kialakítani és megszervezni.

145. A Bíróság (kilencedik tanács) 2016. június 2-i ítélete (a Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – ROZ-ŚWIT Zakład Produkcyjno-Handlowo-Usługowy Henryk Czurko, Adam Pawłowski spółka jawna kontra Dyrektor Izby Celnej we Wrocławiu (C-418/14. sz. ügy)²⁹

A 2004. április 29-i 2004/75/EK tanácsi irányelvvel módosított, az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelvet, valamint az arányosság elvét úgy kell értelmezni, hogy

— azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely alapján a tüzelőanyag eladója az előírt határidőn belül köteles benyújtani azon vevői nyilatkozatok havi jegyzékét, amelyek alapján a vásárolt termékeket fűtési célra szánják, és

— azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely alapján az ilyen jegyzék előírt határidőn

²⁸ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak 207. sz. alatt.

²⁹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 1. szám, Közigazgatási ügyszak 9. sz. alatt.

belül történő benyújtásának az elmulasztása esetén az üzemanyagokra előírt jövedéki adót alkalmazzák az eladott tüzelőanyagra, jöllehet megállapítást nyert, hogy e termék fűtési célra történő felhasználásához nem fér kétség.

146. A Bíróság (második tanács) 2016. június 2-i ítélete (az Amtsgericht Karlsruhe [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Nabil Peter Bogendorff von Wolffersdorff kontra Standesamt der Stadt Karlsruhe, Zentraler Juristischer Dienst der Stadt Karlsruhe (C-438/14. sz. ügy)³⁰

Az EUMSZ 21. cikket akként kell értelmezni, hogy valamely tagállam hatóságai nem kötelesek elismerni e tagállam állampolgárának nevét, ha ezen állampolgár egyidejűleg egy másik tagállamnak is állampolgára, ahol olyan, szabadon választott és több nemesi névelemet tartalmazó családi nevet szerzett, amelyek az első tagállam joga értelmében nem megengedettek, amennyiben megállapítást nyer, hogy az elismerés e megtagadását az adott körülmények között közrendi okok igazolják, mégpedig az, hogy e megtagadás megfelelő és szükséges az említett tagállam valamennyi polgára közötti jogegyenlőség elve tiszteletben tartásának biztosításához, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

147. A Bíróság (hatodik tanács) 2016. június 2-i ítélete (a Consiglio di giustizia amministrativa per la Regione Siciliana [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pippo Pizzo kontra CRGT Srl (C-27/15. sz. ügy)³¹

1) Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanács irányelv 47. és 48. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi, hogy a gazdasági szereplő egy vagy több harmadik szervezet kapacitásaira hivatkozzon a közbeszerzési eljárás minimális követelményeinek teljesítése érdekében, amely követelményeknek az előbbi gazdasági szereplő csak részben tesz eleget.

2) Az egyenlő bánásmód elvét és az átláthatósági kötelezettséget úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely gazdasági szereplőnek a nyilvános közbeszerzési eljárásból történő kizárása egy olyan kötelezettség be nem tartása miatt, amely az ezen eljárásra vonatkozó dokumentumokból vagy a hatályos nemzeti jogszabályból kifejezetten nem következik, hanem amelyet a nemzeti közigazgatási hatóságok vagy közigazgatási bíróságok – az eléjük terjesztett említett dokumentumok alapján – e jogszabály és e dokumentumok értelmezése, valamint a hiányosságok megszüntetése alapján tudnak levezetni. E körülmények között az egyenlő bánásmód és az arányosság elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha a gazdasági szereplő számára lehetővé teszik, hogy a helyzetét orvosolja, és az említett kötelezettséget az ajánlatkérő szerv által meghatározott határidőn belül teljesítse.

148. A Bíróság (hatodik tanács) 2016. június 2-i ítélete (a Symvoulio tis Epikrateias [Görögország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kapnoviomichania Karelia AE kontra Ypourgos Oikonomikon (C-81/15. sz. ügy)³²

Az európai uniós jog általános elveinek, különösen a jogbiztonság és az arányosság elvének fényében az 1992. december 14-i 92/108/EGK tanácsi irányelvvel módosított, a jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás – mint amely a jelen ügyben szerepel, és amely lehetővé teszi többek között az ezen termékek tulajdonosainak az adófelfüggesztés hatálya alatt álló termékek szállítása során

³⁰ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 1. szám, Közigazgatási ügyszak 17. sz. alatt.

³¹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 92. sz. alatt.

³² A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 103. sz. alatt.

elkövetett jogsértés esetén kiszabott pénzbírságoknak megfelelő összegek megfizetéséért való egyetemleges felelősségének megállapítását, amennyiben e tulajdonosokat olyan szerződéses kapcsolat fűzi a jogsértés elkövetőihöz, amely azokat a megbízottjainak minősíti –, amely alapján az adóraktári engedélyes egyetemlegesen felelősnek minősül az említett összegek megfizetéséért, anélkül hogy e felelősség alól mentesülhetne, amennyiben bizonyítja, hogy semmi köze a jogsértés elkövetőinek cselekményeihez, abban az esetben is, ha a nemzeti jog szerint ez az engedélyes nem volt tulajdonosa az említett termékeknek a jogsértés elkövetésekor, és nem fűzte ez utóbbi elkövetőhöz olyan szerződéses kapcsolat, amely azokat a megbízottjainak minősíti.

149. A Bíróság (első tanács) 2016. június 2-i ítélete (a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – C által indított eljárás (C-122/15. sz. ügy)³³

A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az alapeljárásban szereplőhöz hasonló, a nyugdíjból származó jövedelmet terhelő kiegészítő adóra vonatkozó tagállami szabályozás nem tartozik sem ezen irányelv, sem – következésképpen – az Európai Unió Alapjogi Chartája 21. cikke (1) bekezdésének tárgyi hatálya alá.

150. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2016. június 2-i ítélete (a Kúria [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lajvér Meliorációs Nonprofit Kft., Lajvér Csapadékvízrendezési Nonprofit Kft. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (NAV) (C-263/15. sz. ügy)³⁴

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 9. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló mezőgazdasági létesítményeknek a csak kiegészítő jelleggel ilyen üzletszerű gazdasági tevékenységet végző nonprofit gazdasági társaság által történő üzemeltetése az e rendelkezés szerinti gazdasági tevékenységnek minősül azon körülmény ellenére, hogy egyrészt e létesítményeket jelentős mértékben állami támogatásokból finanszírozták, másrészt pedig üzemeltetésük során csak csekély összegű hasznosítási díjból származó bevételhez jutnak, mivel e díj a tervezett beszédési időszakok okán tartós jellegű.

2) A 2006/112 irányelv 24. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló mezőgazdasági létesítmények üzemeltetése ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtásokban áll, amennyiben közvetlen kapcsolat áll fenn a kapott vagy beszédendő díjjal, feltéve hogy e csekély mértékű díj a nyújtott szolgáltatás ellenértékét képezi, és azon körülmény ellenére, hogy e szolgáltatások jogszabályi kötelezettségek teljesítésének minősülnek. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a kapott vagy beszédendő díj összege ellenértékként olyan jellegű-e, hogy bizonyítja a nyújtott vagy nyújtandó szolgáltatások és az említett ellenérték közötti közvetlen kapcsolat fennállását, és következésképpen a szolgáltatásnyújtások visszterhes jellegét. Különösen meg kell bizonyosodnia arról, hogy az alapeljárás felperesei által előírt díj nem csak részlegesen ellentételezi a nyújtott vagy nyújtandó szolgáltatásokat, és hogy mértékét nem olyan esetleges más tényezők fennállására tekintettel határozták meg, amelyek adott esetben megkérdőjelezhetik a szolgáltatások és az ellenértékük közötti közvetlen kapcsolat fennállását.

³³ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 123. sz. alatt.

³⁴ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 190. sz. alatt.

151. A Bíróság (nagytanács) 2016. június 7-i ítélete (a Cour de cassation [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sélina Affum kontra Préfet du Pas-de-Calais, Procureur général de la cour d’appel de Douai (C-47/15. sz. ügy)³⁵

1) *A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és 3. cikkének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy egy harmadik országbeli állampolgár jogellenesen tartózkodik valamely tagállam területén, és ennek alapján ezen irányelv hatálya alá tartozik, amennyiben e külföldi állampolgár a beutazási, tartózkodási vagy letelepedési feltételeknek való megfelelés nélkül e tagállamon utazik át a schengeni térséghez tartozó másik tagállamból érkező és az ezen térségen kívüli harmadik tagállamba tartó autóbusz utasaként.*

2) *A 2008/115 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a jogellenes tartózkodáshoz vezető, belső határon keresztül való jogellenes beutazás pusztán ténye miatt lehetővé teszi azon harmadik országbeli állampolgárral szemben szabadságvesztés alkalmazását, akinek tekintetében az ezen irányelvben foglalt kiutasítási eljárás még nem fejeződött be.*

Ez az értelmezés egyaránt érvényes, amikor az érintett állampolgárt az említett irányelv 6. cikkének (3) bekezdése értelmében vett megállapodás vagy megegyezés alapján valamely másik tagállam visszafogadhatja.

152. A Bíróság (nagytanács) 2016. június 7-i ítélete (a Rechtbank Den Haag [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Mehrdad Ghezelbash kontra Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-63/15. sz. ügy)³⁶

Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 27. cikkének az e rendelet (19) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel, a menedékkérő hivatkozhat az őt érintő, átadásra vonatkozó határozattal szembeni kereset keretében az említett rendelet III. fejezetében előírt valamely felelősségi feltétel téves alkalmazására, különösen az ugyanezen rendelet 12. cikkében szereplő, vízumkibocsátásra vonatkozó feltételre.

153. A Bíróság (nagytanács) 2016. június 7-i ítélete (a Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – George Karim kontra Migrationsverket (C-155/15. sz. ügy)³⁷

1) *Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 19. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés, különösen annak második albekezdése, alkalmazandó valamely harmadik ország olyan állampolgárára, aki azt követően, hogy menedékjog iránti első kérelmet terjesztett elő valamely tagállamban, bizonyítja, hogy legalább három hónapra elhagyta a tagállamok területét, mielőtt menedékjog iránti újabb kérelmet terjesztett elő egy másik tagállamban.*

2) *A 604/2013 rendelet 27. cikkének az e rendelet (19) preambulumbekkezdésével összefüggésben*

³⁵ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 96. sz. alatt.

³⁶ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 99. sz. alatt.

³⁷ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 142. sz. alatt.

értelmezett (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel, a menedékkérő hivatkozhat az őt érintő, átadásra vonatkozó határozattal szembeni kereset keretében az e rendelet 19. cikke (2) bekezdésének második albekezdésében szereplő szabály megsértésére.

154. A Bíróság (első tanács) 2016. június 8-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sabine Hünnebeck kontra Finanzamt Krefeld (C-479/14. sz. ügy)³⁸

Az EUMSZ 63. és az EUMSZ 65. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozások esetében előírja, hogy a vagyonszerző kifejezett kérelme hiányában alacsonyabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket. E cikkekkel továbbá ellentétes mindenestre az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy az ilyen vagyonszerző kérelmére magasabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket az olyan ajándékozások esetében, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, és a külföldi illetőségű vagyonszerző által e választási lehetőség gyakorlása azzal jár, hogy az érintett ajándékozás címén fizetendő illeték kiszámításához az e megajándékozott által az ezen ajándékozást megelőző tíz éven belül és az azt követő tíz éven belül ugyanazon személytől kapott valamennyi ajándékozást összesíteni kell.

155. A Bíróság (negyedik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Bundesfinanzhof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR kontra Finanzamt Krefeld (C-332/14. sz. ügy)³⁹

1) Az 1995. április 10-i 95/7/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely épületet később adólevonásra jogosító és egyéb, adólevonásra nem jogosító ügyletekre használnak, a tagállamok, amennyiben e hozzárendelés nehezen megvalósítható, nem kötelesek előírni, hogy a korábban az ezen épület felépítéséhez, megszerzéséhez, fenntartásához vagy karbantartásához használt termékeket és igénybe vett szolgáltatásokat először e különböző ügyletekhez rendeljék hozzá annak érdekében, hogy ezt követően kizárólag az egyes adólevonásra jogosító és egyéb, adólevonásra nem jogosító ügyletekre egyaránt felhasznált ezen termékek és igénybe vett ezen szolgáltatások utáni levonási jogot határozzák meg forgalmon alapuló felosztási kritérium alapján, vagy, feltéve hogy e módszer a levonási hányad pontosabb meghatározását biztosítja, területen alapuló felosztási kritérium alapján.

2) A 95/7 irányelvvel módosított 77/388 hatodik irányelv 20. cikkét akként kell értelmezni, hogy az azt követeli meg, hogy előírják az említett irányelv 17. cikke (5) bekezdésének hatálya alá tartozó termékek vagy szolgáltatások után elszámolt hozzáadottértékadó-levonások korrekcióját ezen adó, e levonások kiszámításához használt, az ugyanezen irányelvben a levonható adó meghatározására előírt módszertől eltérő felosztási kritériumának – az érintett korrekciós időszak során történő – elfogadása következtében.

3) A jogbiztonság és a bizalomvédelem európai uniós jogi általános elveit úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétesek az olyan alkalmazandó nemzeti jogszabályok, amelyek az egyes levonások kiszámításához használt hozzáadottértékadó-felosztási kritérium módosítását követően kifejezetten nem írják elő az előzetesen megfizetett adónak a 95/7 irányelvvel módosított hatodik irányelv 20. cikke szerinti korrekcióját, sem átmeneti szabályozást nem írnak elő, jóllehet az előzetesen megfizetett adónak az adóalany által e módosítást megelőzően alkalmazandó felosztási kritérium alapján történő felosztását általánosságban megfelelőnek ismerte el a legfelsőbb bíróság.

³⁸ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 3. szám, Közigazgatási ügyszak 43. sz. alatt.

³⁹ A kérdést l.: Hírlevél V. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 180. sz. alatt.

156. A Bíróság (kilencedik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Curtea de Apel Cluj [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vasile Budişan kontra Administrația Judeţeană a Finanţelor Publice Cluj (C-586/14. sz. ügy)⁴⁰

Az EUMSZ 110. cikket úgy kell értelmezni, hogy:

- azzal nem ellentétes, ha valamely tagállam olyan gépjárműadót vezet be, amely a behozott használt járművek e tagállamban történő első nyilvántartásba vételét és az említett tagállamban már nyilvántartásba vett járművek tulajdonjogának ugyanezen államban történő első átírását terheli;
- azzal ellentétes, ha e tagállam mentesíti ezen adó alól a már nyilvántartásba vett olyan járműveket, amelyek vonatkozásában megfizették és nem térítették vissza a korábban hatályos, az unós joggal összeegyeztethetetlennek ítélt adót.

157. A Bíróság (negyedik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Nutrivet D.O.O.E.L. kontra Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (C-69/15. sz. ügy)⁴¹

1) A 2013. március 20-i 255/2013/EU bizottsági rendelettel módosított, a hulladékszállításról szóló, 2006. június 14-i 1013/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikke 35. pontja g) pontjának iii. alpontját úgy kell értelmezni, hogy az említett rendelet III. mellékletében felsorolt hulladékokhoz hasonló, hasznosításra szánt hulladék szállítását e rendelkezés értelmében illegálisnak kell tekinteni, amennyiben az e szállításra vonatkozó, ugyanezen rendelet VII. melléklete szerinti dokumentum – az alapügyben szereplő kísérő dokumentumokban foglalt információkhoz hasonló – az importáló/címzett, a hasznosító létesítmény vagy az érintett országok/államok vonatkozásában téves vagy ellentmondásos információkat tartalmaz, ezen információknak az érintett hatóságok rendelkezésére bocsátott más dokumentumokban való helyes feltüntetésétől, az e hatóságok megtévesztésére irányuló szándéktól és az ugyanezen rendelet 24. cikkében foglalt eljárásoknak az említett hatóságok általi foganatosításától függetlenül.

2) A 255/2013 rendelettel módosított 1013/2006 rendelet 50. cikkének (1) bekezdését, amelynek értelmében az említett rendeletben szereplő rendelkezések megsértése esetén a tagállamok által alkalmazott szankcióknak arányosaknak kell lenniük, úgy kell értelmezni, hogy az olyan hulladékszállítás, amelynek esetében az ugyanezen rendelet VII. melléklete szerinti kísérő dokumentum téves vagy ellentmondásos információkat tartalmaz, főszabály szerint szankcionálható olyan bírsággal, amelynek összege megegyezik az e dokumentum kitöltésére vonatkozó kötelezettség megsértése esetén alkalmazandó bírság összegével. Az ilyen szankció arányosságának ellenőrzése keretében a kérdést előterjesztő bíróságnak különösen figyelembe kell vennie azon kockázatokat, amelyeket e jogsértés a környezet és az emberi egészség védelme területén okozhat.

158. A Bíróság (hatodik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Raad van State [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV kontra Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit (C-158/15. sz. ügy)⁴²

1) A 2013. december 17-i 1359/2013/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK

⁴⁰ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 75. sz. alatt.

⁴¹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 102. sz. alatt.

⁴² A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 143. sz. alatt.

európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének e) pontja értelmében vett „létesítmény” részét képezi egy szénerőműhöz tartozó, az alapeljáráásban szereplőhöz hasonló és a kérdést előterjesztő bíróság által leírt tüzelőanyag-tároló.

2) A 2014. március 4-i 206/2014/EU bizottsági rendelettel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet 27. cikke (2) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a 2003/87 irányelv 3. cikkének e) pontja értelmében vett létesítmény részét képező telepen a széntárolás során bekövetkező önmelegedési folyamat miatt kárba vesztett szén nem tekinthető az e létesítményből kivitt szénnek.

159. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Finanzgericht München [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Medical Imaging Systems GmbH (MIS) kontra Hauptzollamt München (C-288/15. sz. ügy)⁴³

A vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében szereplő, a 2012. október 9-i 927/2012/EU bizottsági végrehajtási rendelettel módosított Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni, hogy az olyan sugárvédelmi köténykabátot, mint amelyről az alapügyben szó van, a jellemzői és objektív tulajdonságai miatt, beleértve különösen külső megjelenését, az említett Nomenklatúra 6211 33 10 00 0 vámtarifa-alszáma alá kell besorolni anélkül, hogy utalni kellene a szóban forgó termék lényeges jellemzőjét meghatározó alkotóelemekre.

160. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Tribunal Supremo [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – María del Pilar Planes Bresco kontra Comunidad Autónoma de Aragón (C-333/15. és C-334/15. sz. egyesített ügyek)⁴⁴

A 2006. december 19-i 2012/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a közös agrárpolitika keretébe tartozó közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott támogatási rendszerek létrehozásáról, továbbá a 2019/93/EGK, 1452/2001/EK, 1453/2001/EK, 1454/2001/EK, 1868/94/EK, 1251/1999/EK, 1254/1999/EK, 1673/2000/EK, 2358/71/EGK és a 2529/2001/EK rendelet módosításáról szóló, 2003. szeptember 29-i 1782/2003/EK tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás, amely megakadályozza, hogy az adott mezőgazdasági termelési évben területalapú támogatással támogatható hektárszámként vegyék figyelembe a mezőgazdasági termelő által bejelentett azon állandó legelőterületeket, amelyek meghaladják a hektáronkénti támogatási jogosultságok összegének meghatározása céljából eredetileg figyelembe vett állandó legelők területét, kivéve, ha az utóbbi bizonyítja, hogy az említett területeket az említett mezőgazdasági termelési év során ténylegesen a mezőgazdasági üzeme saját állattenyésztési céljaira használja.

⁴³ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 197. sz. alatt.

⁴⁴ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 213. sz. alatt.

161. A Bíróság (első tanács) 2016. június 9-i ítélete (a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Giovanni Pesce és társai (C-78/16), Cesare Serinelli és társai (C-79/16) kontra Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-79/16), Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento della Protezione Civile, Commissario Delegato Per Fronteggiare il Rischio Fitosanitario Connesso alla Diffusione della Xylella nel Territorio della Regione Puglia, Ministero delle Politiche Agricole Alimentari e Forestali, Regione Puglia (C-78/16. sz. és C-79/16. sz. egyesített ügyek)⁴⁵

Az előterjesztett kérdések vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely érintené a Xylella fastidiosa (Wells et al.) Unióba történő behurcolásának és Unión belüli elterjedésének megelőzését célzó intézkedésekről szóló, 2015. május 18-i (EU) 2015/789 bizottsági végrehajtási határozat 6. cikke (2) bekezdése a) pontjának az elővigyázatosság és az arányosság elvével összefüggésben értelmezett, a 2002. november 28-i 2002/89/EK tanácsi irányelvvel módosított, a növényeket vagy növényi termékeket károsító szervezeteknek a Közösségbe történő behurcolása és a Közösségen belüli elterjedése elleni védekezési intézkedésekről szóló, 2000. május 8-i 2000/29/EK tanácsi irányelvre, valamint az EUMSZ 296. cikkben és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkében előírt indokolási kötelezettségre tekintettel fennálló érvényességét.

162. A Bíróság (harmadik tanács) 2016. június 16-i ítélete (a Tribunal de grande instance de Nanterre [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Saint Louis Sucre, korábban Saint Louis Sucre SA kontra Directeur générale des douanes et droits indirects (C-96/15. sz. ügy)⁴⁶

1) A cukorágazat piacának közös szervezéséről szóló, 2001. június 19-i 1260/2001/EK tanácsi rendelet 15. cikkének (2) és (8) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egy cukortermelő nem igényelheti megalapozottan az A és B kvóta alá eső olyan cukormennyiségek után megfizetett termelési illetékek visszatérítését, amelyek 2006. június 30-án még raktározás alatt álltak, mivel a termelési illetékek rendszerét ezen időpontot követően a cukorágazat piacának közös szervezéséről szóló, 2006. február 20-i 318/2006/EK tanácsi rendelet nem újította meg.

2) A Bíróság által folytatott vizsgálat során nem merült fel olyan körülmény, amely a 2001/2002-es, a 2002/2003-as, a 2003/2004-es, a 2004/2005-ös és a 2005/2006-os gazdasági évre vonatkozó cukorágazati termelési illetékek, a 2001/2002-es és a 2004/2005-ös gazdasági év tekintetében alkalmazandó kiegészítő illeték kiszámításához szükséges együttható, valamint a cukorgyártók által a cukorrépa-eladóknak az illetékek maximális összege és a 2002/2003-as, a 2003/2004-es és a 2005/2006-os gazdasági évre kivetendő illetékösszeg közötti különbség alapján fizetendő összegek megállapításáról szóló, 2013. december 2-i 1360/2013/EU tanácsi rendelet érvényességére hatással lenne.

163. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2016. június 16-i ítélete (a Finanzgericht Münster [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kreissparkasse Wiedenbrück kontra Finanzamt Wiedenbrück (C-186/15. sz. ügy)⁴⁷

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 175. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok nem kötelesek alkalmazni az e rendelkezésben előírt kerekítési szabályt, amennyiben a levonási hányadot az ezen irányelv 173. cikkének (2) bekezdésében említett eltérési módok valamelyike alapján számítják ki.

2) A 2006/112 irányelv 184. és azt követő cikkeit úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok abban az

⁴⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 108. sz. alatt.

⁴⁶ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 118. sz. alatt.

⁴⁷ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 166. sz. alatt.

esetben, ha a levonási hányadot a nemzeti jogszabályuk értelmében az említett irányelv 173. cikkének (2) bekezdésében vagy a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikke (5) bekezdésének harmadik albekezdésében előírt módok valamelyike alapján számították ki, korrekció esetén csak akkor kötelesek alkalmazni az ezen irányelv 175. cikkének (1) bekezdésében említett kerekítési szabályt, ha e szabályt alkalmazták a levonás eredeti összegének a megállapítása során.

164. A Bíróság (tizedik tanács) 2016. június 16-i ítélete (a Naczelný Sąd Administracyjny [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Minister Finansów kontra Jan Mateusiak (C-229/15. sz. ügy)⁴⁸

A 2009. december 22-i 2009/162/EU tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 18. cikkének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy valamely adóalany gazdasági tevékenységének a megszüntetése esetén ellenérték fejében történő héaköteles termékértékesítésnek minősülhet a termékek adóalany által való tulajdonában tartása, amennyiben e termékek beszerzése a héa levonására jogosított, ha a 2009/162 irányelvvel módosított 2006/112 irányelv 187. cikke szerinti korrekciós időszak letelt.

165. A Bíróság (hatodik tanács) 2016. június 16-i ítélete (a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – EURO 2004. Hungary Kft. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága (C-291/15. sz. ügy)⁴⁹

Az 1994. december 19-i 3254/94/EK bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 181a. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes a vámhatóságoknak az alapügyben szóban forgóhoz hasonló jogalkalmazási gyakorlata, amely az 1996. december 19-i 82/97/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 30. cikkében szereplő módszer szerint az importált áruk vámértékének a hasonló áruk ügyleti értéke alapján történő meghatározásából áll abban az esetben, ha a hasonló áruk importja során alkalmazott beszerzési árak statisztikai átlagához képest a bejelentett ügyleti értéket azon tény ellenére is irreálisan alacsonynak találják, hogy az importált árukért ténylegesen kifizetett ár igazolására előterjesztett számla és átutalási igazolás hitelességét a vámhatóságok nem cáfolták meg vagy vonták egyébként kétségbe, viszont az importőr a vámhatóság erre vonatkozó felhívása ellenére sem terjesztett elő további bizonyítékokat vagy információkat az áruk bejelentett ügyleti értéke helyességének alátámasztására.

166. A Bíróság (nagytanács) 2016. június 21-i ítélete (a Rechtbank van Koophandel te Gent [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – New Valmar BVBA kontra Global Pharmacies Partner Health Srl (C-15/15. sz. ügy)⁵⁰

Az EUMSZ 35. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam szövetségi egységének, mint amilyen a Belga Királyság Flamand Közössége, az olyan szabályozása, amely arra

⁴⁸ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 186. sz. alatt.

⁴⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 48. sz. alatt.

⁵⁰ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 88. sz. alatt.

kötelez az ezen egység területén állandó telephellyel rendelkező minden vállalkozást, hogy a határokon átnyúló ügyletekre vonatkozó számlákon szereplő valamennyi információt kizárólag e szövetségi egység hivatalos nyelvén szövegezzék meg, e számlák bíróság által hivatalból megállapítandó semmisségének terhe mellett.

167. A Bíróság (első tanács) 2016. június 22-i ítélete (a Nejvyšší správní soud [Cseh Köztársaság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Odvolací finanční ředitelství kontra Český rozhlas (C-11/15. sz. ügy)⁵¹

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a rádió-vevőkészülék tulajdonosa vagy birtokosa által kötelezően fizetett, jogszabályban előírt díjából finanszírozott, és a törvény által létrehozott rádiós műsorszolgáltató társaság által végzett olyan közcélú rádiós műsorszolgáltatási tevékenység, mint amelyről az alapügyben szó van, nem minősül az e rendelkezés értelmében vett, „ellenszolgáltatás fejében” teljesített szolgáltatásnyújtásnak, és ezért nem tartozik az említett irányelv hatálya alá.

168. A Bíróság (tizedik tanács) 2016. június 22-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Gemeente Woerden kontra Staatsecretaris van Financiën (C-267/15. sz. ügy)⁵²

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az alapügyet jellemző körülmények között, amikor is az adóalany felépített egy épületet, és azt az építési költségeknél alacsonyabb áron értékesítette, az említett adóalany az ezen épület felépítése tekintetében felszámított teljes hozzáadottérték-adó levonásához van joga, és nem csak ezen adó részleges levonásához, az említett épületek azon részeinek arányában, amelyeket a vevő gazdasági tevékenységek céljából hasznosít. Annak a ténynek, hogy a vevő az érintett épület egy részének használatát ingyenesen engedi át egy harmadik személynek, e tekintetben nincs semmi jelentősége.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

XI. A Közszolgálati Törvényszék F-41/15 DISS II. sz., FN és társai kontra CEPOL ügyben 2016. április 11-én hozott ítélete ellen FN, FP és FQ által 2016. június 20-án benyújtott fellebbezés (T-334/16. P. sz. ügy)⁵³

Az eljárás nyelve: angol

Kérelmek:

A fellebbezők azt kérik, hogy a Törvényszék:

- helyezze hatályon kívül a Közszolgálati Törvényszék [2016.] április 11-i F-41/15 DISS II. sz., FN és társai kontra CEPOL ítéletet, és ennek következményeként:
- semmisítse meg a CEPOL 2014. május 23-i 17/2014/DIR határozatát, amely 2014. október 1-jei hatállyal előírta a CEPOL Budapestre [Magyarország] való átköltözését és tájékoztatta a fellebbezőket, hogy „Ezen utasítás figyelmen kívül hagyása 2014. szeptember 30-i hatállyal történő lemondással egyenértékűnek tekintendő”;

⁵¹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 87. sz. alatt.

⁵² A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 178. sz. alatt.

⁵³ Az ítéletet l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, VIII. sz. alatt.; a keresetet l.: Hírlevél VI. évfolyam 7. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, VIII. sz. alatt.

- semmisítse meg a CEPOL 2014. november 28-i határozatait, amelyekkel elutasították a fellebbezők által 2014. augusztus 8. és 21. között a 2014. május 23-i határozattal szemben benyújtott panaszait;
- kötelezze a CEPOL-t a fellebbezőket ért vagyoni és nem vagyoni károk megtérítésére;
- a CEPOL-t kötelezze a fellebbezőknél a jelen eljárásban, valamint az F-41/15 DISS II. sz. ügyben felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak.

1. Az első jogalap az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkének alkalmazása tekintetében elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkozik.
2. A második jogalap a fellebbezők és a CEPOL közötti szerződéses előírások és a fellebbezők szerzett jogainak értelmezése tekintetében elkövetett téves jogalkalmazásra, a tények elferdítésére, az indokolási kötelezettség megsértésére, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére, valamint a megfelelő ügyintézés és a gondoskodási kötelezettség elveinek alkalmazása tekintetében elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkozik.
3. A harmadik jogalap a fellebbezők kártérítési kérelmeinek értékelése tekintetében elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkozik.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Bkk.I.892/2016/4.

A külföldi ítélet érvényének elismerésére annak a törvényszéknek van hatásköre és illetékessége, amelynek területén a terhelt lakó- vagy tartózkodási helye található.

Az Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Büntetőjogi Osztálya kezdeményezte I. rendű és II. rendű terhelték németországi elítélésének a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban: Nbjt.v.) 46. § (1a) bekezdésben, valamint a IV. Fejezet I. címében foglaltak szerinti elismerését. Ezért a XX-NBEJFO/420/1/2016. számú átiratával az elismeréshez szükséges iratokat a Kecskeméti Törvényszéknek megküldte.

A Kecskeméti Törvényszék 2016. január 27. napján meghozott ... számú végzésével megállapította az illetékessége hiányát, és az ügyet a Fővárosi Törvényszékhez rendelte áttenni. Végzését azzal indokolta, hogy a lakcímnnyilvántartás adatai szerint mindkét terhelt nagykőrösi lakos, így az Nbjt.v. 46. § (1a) bekezdése szerint a terhelt lakóhelye szerinti törvényszék, tehát a Fővárosi Törvényszék illetékes a külföldi ítélet érvényének elismeréséről határozni.

A Fővárosi Törvényszék a - helyesen - 2016. március 23. napján meghozott ... számú végzésével szintén megállapította illetékessége hiányát, és az ügy iratait az eljáró bíróság kijelölése végett a Kúriára terjesztette fel. Álláspontja szerint az Igazságügyi Minisztérium megkeresése nem a külföldi ítélet végrehajtásának átvételére, hanem a külföldi ítélet érvényének elismerésére vonatkozik, továbbá a terhelték lakóhelye Nagykőrös, mely a Budapest Környéki Törvényszék illetékességi területéhez tartozik, így nincs olyan törvényi rendelkezés, amely a Fővárosi Törvényszék illetékességét alapozná meg.

A Legfőbb Ügyészség átiratában kifejtette, hogy az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (továbbiakban: Eubtv.) 148. § (3) bekezdése szerint a Fővárosi Törvényszék csak akkor rendelkezik kizárólagos illetékességgel a tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról szóló határozat meghozatalára, ha a tagállami határozatban pénzbüntetés kiszabására is sor került. Jelen esetben azonban a terhelttekkel szemben a német bíróság pénzbüntetést nem szabott ki, ezért az eljárás lefolytatására illetékes bíróságot a terhelték lakóhelye

határozza meg. Mivel a bíróságok elnevezéséről, székhelyéről és illetékességi területének meghatározásáról szóló 2010. évi CLXXXIV. törvény (továbbiakban: a bíróságok illetékességéről szóló törvény) 1. számú melléklete szerint Nagykőrös a Budapest Környéki Törvényszék illetékességi területéhez tartozik, indítványozta, hogy a Kúria az eljárás lefolytatására Budapest Környéki Törvényszéket jelölje ki.

Az Nbjtv. 46. § (1a) bekezdése szerint „a külföldi ítélet érvényének elismerésére annak a törvényszéknek van hatásköre és illetékessége, amelynek területén a terhelt lakó- vagy tartózkodási helye található. [...] Ha az eljárásra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság nem állapítható meg, az eljárás a Fővárosi Törvényszék hatáskörébe és illetékességébe tartozik.”

A felterjesztett iratok alapján a Kúria megállapította, hogy I. rendű terhelt és II. rendű terhelt egyaránt Nagykőrösön rendelkeznek állandó bejelentett lakcímmel. A bíróságok illetékességéről szóló törvény 1. számú melléklete 14/8. pontja szerint Nagykőrös a Nagykőrösi Járásbírósághoz, az 14. pont szerint pedig a Nagykőrösi Járásbíróság a Budapest Környéki Törvényszék illetékességi területéhez tartozik. A Kúria ezért megállapította, hogy az Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Büntetőjogi Osztálya tévesen küldte meg az ügy iratait a Kecskeméti Törvényszéknek, ezért a Kecskeméti Törvényszék helyesen állapította meg illetékessége hiányát, ugyanakkor tévedett, amikor az ügyet a Fővárosi Törvényszékhez rendelte áttenni. Az ügyben ugyanis nem merült fel olyan tény vagy körülmény, amely a Fővárosi Törvényszék illetékességét alapozná meg. A Legfőbb Ügyészség indítványával kapcsolatban a Kúria megjegyzi, hogy a külföldi bíróság által kiszabott pénzbüntetés végrehajtásának átvétele mellett [Eubtv. 148. § (3) bek.] a Fővárosi Törvényszék kizárólagos illetékességébe tartozik a szabadságvesztés végrehajtásának átvétele [Eubtv. 109. § (1) bek.].

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.IV.35.663/2015/4.

Igazolt a földhasználat akkor, ha egyéb földhasználó hiányában a mezőgazdasági termelő igazolja tulajdonosi jogát az igényelt parcella vonatkozásában.

A Kúria a felperes azon érvével kapcsolatban, amely szerint a 73/2009/EK rendelet (a továbbiakban: EK rendelet) 34. cikk (2) bekezdése csak a mezőgazdasági tevékenység folytatását írja elő a támogatás igénybevételénél, de nem írja elő, hogy pl. mocsár művelési ágú területek nem támogathatók, a következőket állapította meg.

A Kúria Kfv.IV.35.319/2013/6. számú ítéletében az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EuB) Luigi Pontini és társai, C-375/08. számú ügyben (a továbbiakban: EuB határozat) kifejtett álláspontjára támaszkodva az alábbi szerint foglalt állást az EK rendelet, valamint a hazai szabályozás viszonyáról: az EuB határozatban az EuB – éppen tagállami bíró által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásban, agrártámogatási ügyben – arra a következtetésre jutott, hogy a tagállami jogalkotó a Közösség pénzügyi érdekeinek védelme érdekében, többletkövetelményként előírhatja a földhasználat jogszerűségének okirati bizonyítását. A Kúria a fenti számú határozatában megállapította, hogy a jogszerű földhasználat igazolásának kötelezettsége részben nem ellentétes az

uniós/közösségi joggal, részben viszont hozzájárul a költségvetési források jogszerű felhasználásának hatékonyabb követhetőségéhez. Ezért az a tárgyilagos mérlegelés szerinti szükséges feltétel. Mindemellett az igazolás az ágazati sajátosságokhoz igazodó, bárki által hozzáférhető nyilvántartásból lekérhető, így az adatigazolás kötelezettsége nem tekinthető aránytalan tehernek. Emellett a kötelezettség azért sem lehet aránytalan teher a termelőnek, mert a támogatási feltételként előírt igazolási kötelezettség a megfelelő alakítás mellett létrejött földhasználatot igazoló ügyleti megállapodással is teljesíthető. Végül vizsgálva a hazai szabályozást, a Kúria megállapította azt is, hogy a jogszerű földhasználat igazolása szempontjából a tagállami szabályozás homogén csoportnak tekintette a támogatási kérelmet benyújtó valamennyi termelőt, ezért e kötelezettség nem minősíthető hátrányosan megkülönböztető jellegűnek sem.

A perbeli esetre vonatkoztatottan mindez azt jelenti, hogy a jogszerű földhasználat igazolását a hazai jog előírhatja; előírhatja, hogy a földhasználati lapon a termőföldnek minősülő, továbbá a mező- és erdőgazdasági művelés alatt álló területet kell nyilvántartani. A művelési ág megváltoztatásától a felperes nem volt elzárva, de a hatóság nem látta annak megfelelő jogszabályi indokát.

A Kúria végül e körben megjegyezte, hogy az EK rendelet felperes által hivatkozott 34. cikk (2) bekezdése a mezőgazdasági tevékenységre használt területet mezőgazdasági földterületre – s nem mocsárra – vonatkoztatja. Az EK rendelet 34. cikk (2) bekezdés a) pontja szerint: e cím alkalmazásában támogatható hektár: a gazdaság bármely olyan mezőgazdasági földterülete, beleértve a rövid életciklusú erdei fákkal (ex 0602 90 41 KN-kód) beültetett területeket is, amelyet mezőgazdasági tevékenységre használnak, vagy ha a területeket nem mezőgazdasági tevékenységre is használják, amelyek használatában a mezőgazdasági tevékenység túlsúlyban van. A fentiek alapján az EK rendelet 34. cikk (2) bekezdésének sérelmét nem lehetett megállapítani.

Kfv.V.35.087/2016/4. szám

Fordított adózás tárgyában hozott határozat bírósági felülvizsgálata.

Az Európai Unió Bírósága C-41/04. számú ügyben hozott ítéletében, a perbeli ügy tényállásához hasonló összetett jogügylet elemzése során, rámutatott arra, hogy amennyiben az adóalany az átlagos fogyasztó részére teljesített két vagy több művelete, illetve cselekménye annyira szorosan kapcsolódik egymáshoz, hogy ezek gazdasági szempontból objektíve olyan egészet alkotnak, melynek elemekre bontása erőltetett lenne, akkor e műveletek és cselekmények összessége a HÉA (áfa) alkalmazása szempontjából egységet képező ügyletnek minősül. Szolgáltatásnyújtásnak kell minősíteni az ilyen egységet képező ügyletet abban az esetben, ha úgy tűnik, hogy a szóban forgó átalakítás, telepítés nem csekély vagy járulékos jellegű, hanem éppen ellenkezőleg lényeges szerepet játszik abban, hogy a vevő a saját igényeinek megfelelően tudjon egy terméket használni.

A Kúria, figyelemmel a 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 142. § (1) bekezdés b) pontjára és az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan értékelt adatokra, így különösen a felek szerződési akaratára, azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben jogszerű döntést tartalmaz. Annak ellenére a szolgáltatási elem dominál a jogügyletben, hogy a beépített tárgy (nyílászáró) értéke meghaladja a szerelés költségét, mivel ez az adat másodlagos a szerződéses cél mibenléte és megvalósítása szempontjából, és az alperes sem vitatta, hogy a nyílászárók beszerelése önmagában a fordított adózás alá tartozó szolgáltatásnak minősülne. A Kúria álláspontja szerint nem az elsőfokú bíróság, hanem az alperes értékelté tévesen a felperes és partnere közötti ügyletek jellegadó tartalmát. Az elsőfokú bíróság érvelésének alátámasztásaként helytállóan hivatkozott a Kfv.V.35.411/2010/4. számú ítéletre. Utal a Kúria még arra is, hogy a jelen perbelivel azonos ténybeli és jogi megítélésű ügyben hozott Kfv.I.35.410/2015/4. számú ítélet is ugyanilyen jogi álláspontot tartalmaz.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen tárgyú határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. J.K. és mások Svédország elleni ügye (59.166/12. sz. ügy)⁵⁴

A kérelmezők három iraki állampolgár: egy férfi, a felesége és fiuk. Az első kérelmező az 1990-es évektől saját építési és szállítási vállalkozást üzemeltetett kizárólag amerikai ügyfelek számára, irodája is egy amerikai katonai támaszponton volt. 2004 októberében az első kérelmező az al-Kaida által elkövetett emberölési kísérlet célpontja volt. 2005-ben fivérét elrabolta egy al-Kaida-tag, aki azzal fenyegetőzött, hogy megöli, mert az első kérelmező együttműködik az amerikaiakkal. Testvérét váltságdíj fejében szabadon engedték, és ő nyomban elmenekült Irakból. A kérelmezők Jordániába menekültek, és ott is maradtak egészen 2006 decemberéig, mielőtt visszatértek volna Irakba. Házuk egy bombatámadás kísérletének célpontja volt, amelynek elkövetőjét az amerikai erők őrizetbe vették, és bevallotta, hogy az al-Kaida fizette meg azért, hogy megölje az első kérelmezőt. Felfedte 16 ember nevét, akiket a kérelmezők megfigyelésére jelöltek ki. A kérelmezők Szíriába költöztek. Az al-Kaida lerombolta iraki házukat, és elpusztította az első kérelmező raktárkészleteit. A kérelmezők 2008 januárjában visszatértek Bagdadba. 2008 októberében az első kérelmező lánya meghalt, miután lövéseket adott le az autójára. Az első kérelmező raktárkészleteit négy vagy öt alkalommal támadták meg az al-Kaida tagjai. A család Bagdadban maradt, de többször megváltoztatta a címét.

Az első kérelmező 2010. december 14-án menedékjog és tartózkodási engedély iránti kérelmet nyújtott be Svédországban. Újabb kérelmet nyújtott be 2011. augusztus 25-én, a második és harmadik kérelmező ugyanígy tett 2011. szeptember 19-én. 2011. szeptember 26-án a három kérelmező egy bevezető kihallgatáson vett részt a Bevándorlási Ügynökségen, ezt követően az első és második kérelmezőt újból kihallgatták, ami csaknem három és fél óráig tartott. Egy államilag kirendelt jogi képviselő segítette őket. A Bevándorlási Ügynökség 2011. november 22-én a kérelmezők menedékjog iránti kérelmét, megállapítva, hogy nem indokolt megadni a családnak a tartózkodási engedélyt, és elrendelte kitoloncolásukat Svédországból. A Bevándorlási Bíróság 2012. április 23-án a Bevándorlási Ügynökség határozatát hatályában fenntartotta. A kérelmezők fellebbezést nyújtottak be a Bevándorlási Fellebbviteli Bírósághoz, amely 2012. augusztus 9-én a fellebbezést nem engedte meg.

A kérelmezők 2012. augusztus 29-én ügyük felülvizsgálatát kérték a Bevándorlási Ügynökségtől. Azt állították, hogy az első kérelmezőt az al-Kaida fenyegeti politikai tevékenysége miatt. Kérelmük alátámasztására filmfelvételeket csatoltak arról, hogy az első kérelmezőt angolul meginterjúvolják egy demonstráció és egy televíziós vita alkalmával. A Bevándorlási Ügynökség 2012 szeptember 26-án a kérelmüket elutasította; ők nem fellebbeztek a határozat ellen.

A kérelmezők – az Egyezmény 3. cikkére hivatkozással – sérelmezték Irakba való visszatoloncolásukat.

Mivel a kérelmezőket nem toloncolták ki, azt a kérdést, hogy Irakba való visszatérésükkor üldöztetés valós veszélyének lesznek-e kitéve, a jelen helyzet fényében kell megvizsgálni.

A Bíróság kiemelte, hogy a Bevándorlási Ügynökség 2011-ben, illetve a Bevándorlási Bíróság 2012-ben arra a következtetésre jutott, hogy a biztonsági helyzet Irakban nem olyan, hogy általános szükséglet lenne a menedékkérők nemzetközi védelme. Elfogadva, hogy az általános iraki biztonsági

⁵⁴ Az ítéletet a Nagykamara 2016. augusztus 23-án hozta; az ítélet végleges.

helyzet önmagában nem akadályozza a kérelmezők visszatoloncolásának, a Bíróságnak azt kellett értékelnie, hogy a személyes körülményeik olyanok voltak-e, hogy az Egyezmény 3. cikkével ellentétes bánásmód valós veszélyével szembesülnének, ha Irakba toloncolnák őket.

A Bíróság először is észlelte, hogy a kérelmezők családjának több tagja ki volt téve fenyegetéseknek, elsősorban az első kérelmező tevékenységének eredményeként. A Bíróság azt is kiemelte, hogy a kérelmezők 2004 és 2010 közötti eseményekre vonatkozó beszámolója általánosságban ellentmondásmentes, hiteles, továbbá a megbízható és tárgyilagos forrásokból elérhető, az érintett származási országból eredő információkkal egybehangzó volt. Tekintettel arra, hogy a kérelmezők ki voltak téve bántalmazásnak al-Kaida részéről, a Bíróság úgy találta, hogy ez erőteljesen jelzi, hogy őket Irakban továbbra is veszélyeztetik a nem állami szereplők.

A megbízható és tárgyilagos forrásokból származó jelentések szerint azok a személyek, akik különböző módokon együttműködtek az iraki megszálló hatalom hatóságaival a háború után, az al-Kaida és más csoportok célpontjai voltak és maradtak. Az Egyesült Királyság Belügyminisztériumának a Származási ország információs jelentése Irakról 2009 decemberében megállapította, hogy azok a civilek, akik az iraki nemzetközi erők alkalmazottai voltak, vagy avval más módon kapcsolatban álltak, azt kockáztatták, hogy a nem-állami szereplők célpontjaivá válnak.

Hasonlóképpen, a Belügyminisztérium 2014-es jelentése azt állította, hogy azok a személyek, akikről feltételezik, hogy együttműködnek a jelenlegi iraki Kormányzattal és intézményeivel, az amerikai vagy nemzetközi erőkkel vagy külföldi társaságokkal, üldöztetés veszélyének vannak kitéve Irakban. Az első kérelmező azon személyek csoportjába tartozott, akiket amerikai fegyveres erőkkel fennálló kapcsolatai miatt rendszeresen célba vették, és megállapítható, hogy 2008 óta bántalmazták. Az első kérelmező kapcsolatai az amerikai erőkkel különösen látványos volt, minthogy az irodája az Egyesült Államok egyik katonai támaszpontján volt. Semmi sem támasztja alá azt a feltételezést, hogy az al-Kaida fenyegetései megszűnnének, ha az első kérelmező megszüntetné üzleti kapcsolatait az amerikai erőkkel. Figyelembe véve a jelen ügy sajátos körülményeit, a Bíróság úgy találta, hogy ha a kérelmezők visszatérnek Irakba, nem állami szereplők részéről továbbra is üldöztetés valós veszélyének lennének kitéve.

A legutóbbi tárgyiszervi nemzetközi emberi jogi források hiányosságokat jeleztek az iraki biztonsági és jogrendszer képességeit és épségét illetően. Bár a rendszer még működik, de a hiányosságok nőttek 2010 óta. Továbbá, az Egyesült Államok Külügyminisztériuma kiemelte, hogy a széles körű korrupció súlyosbítja az emberi jogok hatékony védelmének hiányát, és hogy a biztonsági erők csak korlátozott erőfeszítéseket tesznek az erőszak megelőzésére illetve megválaszolására. Az iraki helyzet így egyértelműen romlott 2011-ben és 2012-ben, amikor a Bevándorlási Ügynökség és a Bevándorlási Bíróság értékelt a helyzetet, és az utóbbi valószínűnek találta, hogy az iraki bűnüldöző hatóságok hajlandóak és képesek a szükséges védelmet biztosítani azoknak, akik azt igénylik. Egy általánosan romló biztonsági helyzet ellenére, amelyet a felekezeti erőszak és támadások növekedése, valamint az IÁ előretörése jellemezett, az államterületből nagy területek kiestek az iraki Kormányzat tényleges ellenőrzése alól.

Tekintettel az összetett és változékony általános biztonsági helyzetre, a Bíróság úgy találta, hogy az iraki hatóságoknak a polgárok megvédésére való képességét csökkentenek értékűnek kell tekinteni. Bár a jelenlegi védelmi szint talán még elegendő az iraki köznép számára, más a helyzet azonban a célcsoportba tartozó egyének esetén. A Bíróság tehát nem volt meggyőződve arról, hogy az iraki állam a jelenlegi helyzetben képes lenne a kérelmezők számára hatékony védelmet nyújtani az al-Kaida vagy más magánjellegű csoportok fenyegetéseivel szemben. A kérelmezők személyes körülményeit és az iraki hatóságok védelmükre vonatkozó csökkent képességét is figyelembe kellett venni annak megállapításakor, hogy fennáll a bántalmazás valós kockázata, ha visszatérnek Irakba.

A Bíróság úgy találta, hogy megalapozott okokat mutattak ki annak feltételezéséhez, hogy az Egyezmény 3. cikkével ellentétes bánásmód valós veszélyével szembesülnének, ha visszatérnek Irakba. Ezzel összhangban, a Bíróság úgy ítélte, hogy a kiutasító végzés végrehajtása az ő vonatkozásukban az Egyezmény 3. cikkének sérelmével járna.

A Bíróság úgy ítélte, hogy a 3. cikk sérelmének megállapítása önmagában elegendő igazságos elégtételt jelent mindazon nem vagyoni károkért, amelyet a kérelmezők elszenvedtek.

2. Goran Paunović és Ksenija Milivojević Szerbia elleni ügye (41.683/06. sz. ügy)⁵⁵

A parlamenti választásokat arányos képviseleti rendszer alapján tartják Szerbiában, amelyben a képviselőjelöltek a politikai pártok vagy szövetségeik által állított listákon szerepelnek. A szavazók a pártlisták közül választanak, anélkül, hogy közvetlenül szavaznának a jelöltekre.

A kérelmezőket 2003-ban egy politikai párt, az úgynevezett G17PLUS színeiben parlamenti képviselővé választották. A választások előtt azonban a párt az összes jelölttől, köztük a kérelmezőktől is megkövetelte, hogy írjanak alá egy keltezés nélküli lemondó nyilatkozatot, és adják át azt a pártnak. Az okirat arra is felhatalmazta a pártot, hogy szükség esetén más jelöltet jelöljön ki a helyükre.

Miután a kérelmezők és pártjuk között nézetkülönbségek alakultak ki, az első kérelmező 2006. május 5-én aláírt egy külön közokiratot, amelyben kijelentette, hogy előzetes lemondó nyilatkozata semmis. Az első kérelmező tájékoztatta a G17PLUS-t és a Parlament elnökét erről a nyilatkozatról és azt közzé is tette. A második kérelmező ezt követően szintén bejelentette a Parlamentnek, a pártnak és a közvéleménynek, hogy az ő korábbi lemondó nyilatkozatát semmisnek és hatálytalannak tekinti.

A G17PLUS parlamenti frakciójának vezetője 2006. május 15-én keltezte a kérelmezők lemondó nyilatkozatát, és benyújtotta azokat a Parlament elnökének. Ugyanezen a napon, az első kérelmező értesítette a Parlament Ügyrendi Bizottságát, kifejtve, hogy nem áll szándékában lemondani, és független képviselőként kíván hivatalban maradni. A Bizottságnak benyújtotta a 2006. május 5-ei közokiratba foglalt nyilatkozatát. A Bizottság azonban arra a következtetésre jutott, hogy mindkét kérelmező lemondott, és megállapította, hogy a parlamenti mandátumok megszűntnek tekintendő. A Parlament 2006. május 16-i plenáris ülésén megerősítette ezt a határozatot, és a kérelmezők helyére két, a G17PLUS által javasolt jelölt mandátumát igazolta.

A kérelmezők 2006. május 25-án két különböző kifogást nyújtottak be a Legfelsőbb Bírósághoz és az Alkotmánybírósághoz a Parlament mandátumuk megszüntetésére és más jelöltekkel való helyettesítésükre vonatkozó döntéseinek megsemmisítése iránt. A Legfelsőbb Bíróság 2006. május 29-én a panaszt eljárási okokból elutasította. A bíróság megállapította, hogy a támadott parlamenti döntések nem voltak „közigazgatási aktusok”, és mint ilyenek nem lehetnek bírósági felülvizsgálat tárgyai. Az Alkotmánybíróság 2008. május 29-én szintén a kérelmezők ellen döntött, ügyük érdemi vizsgálata nélkül. Megállapította, hogy 2007 januárjában új parlamenti választásokat tartottak, ezért a kérelmezők panasza ténylegesen tárgytalanná vált. Kiemelte, hogy panaszuk nem kezelhető a 2006. novemberében elfogadott Alkotmány szerinti alkotmányos fellebbezésnek, mivel a vitatott parlamenti döntéseket több hónappal az új Alkotmány elfogadása előtt hozták.

Az első kérelmező – helyesen az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikkére hivatkozással – sérelmezte, hogy jogellenesen fosztották meg képviselői mandátumától, továbbá – az Egyezmény 13. cikkére az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke vonatkozásában hivatkozva – azt, hogy nem állt rendelkezésére olyan hatékony jogorvoslat, amellyel vitathatta volna passzív választójogának megsértését, végül – az Egyezmény 14. cikkére az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke vonatkozásában hivatkozva – azt, hogy politikai meggyőződése miatt hátrányosan megkülönböztették, amelynek eredményeként parlamenti mandátuma megszűnt.

A Bíróság emlékeztetett arra, hogy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke különbözik a többi, az Egyezményben és az ahhoz csatolt kiegészítő jegyzőkönyvekben biztosított jogtól, minthogy abban inkább a Magas Szerződő Felek azon kötelezettsége fogalmazódik meg, hogy tartsanak olyan választásokat, amely biztosítja az emberek véleményének szabad kinyilvánítását, mint egy egyéni jog vagy szabadság. Tekintettel azonban az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikkének előkészítő anyagaira és a rendelkezés Egyezmény egészének fényében való értelmezésére, a Bíróság megállapította, hogy ez a rendelkezés egyéni jogokat is jelent, ideértve a választáson való szavazás és indulás jogát. Továbbá a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ez a cikk biztosítja az egyén azon jogát is, hogy képviselő legyen, ha egyszer megválasztották.

Amint azt az Egyezmény preambuluma kiemeli, az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikkében biztosított jogok kulcsfontosságúak a jogállamiság által vezérelt, hatékony és valós demokrácia

⁵⁵ Az ítélet 2016. augusztus 24-én vált véglegessé.

megteremtésében és fenntartásában. Ennek ellenére ezek a jogok nem abszolút jellegűek. Lehetőség van a „beleértett korlátozás”-ra, és a Szerződő Államok mérlegelési jogkört kell adni ezen a területen. A Bíróság megerősítette, hogy mérlegelési jogkör ezen a területen széles. Számos módja van a választási rendszerek szervezésének és működtetésének, és Európában rengeteg különbség van többek között a történelmi fejlődés, a kulturális sokszínűség és a politikai gondolkodás terén, amelyet minden egyes Szerződő Államnak össze kell olvasztania a saját demokratikus látásmódjával.

Mindazonáltal a Bíróság feladata annak megállapítása, hogy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikkének követelményeit betartották-e. Meg kell győződnie arról, hogy a feltételek nem csorbítják a szóban forgó jogokat olyan mértékben, hogy megsérti azok lényegét és megfosztja őket hatékonyságuktól; hogy azokat törvényes cél érdekében alkalmazták, és hogy az alkalmazott eszközök nem aránytalanok. Különösen, a megszabott feltételeket nem hiúsítják meg az emberek szabad véleménynyilvánítás a jogalkotó megválasztásában – más szóval, tükrözniük kell a törekvést (vagy legalábbis nem lehetnek ellentétesek azzal), hogy fenntartsák az emberek akaratának általános választójog gyakorlása útján történő azonosítását célzó választási eljárás integritását és hatékonyságát. A Bíróság nem köteles állást foglalni a választási rendszerek közötti választás kérdésében. Ezt a döntés, amelyet az egyes országokra jellemző történelmi és politikai megfontolások határoznak meg, alapvetően olyan, amelyet egyedül az Állam jogosult meghozni.

Mint már említettük, az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke különbözik a többi, az Egyezményben és az ahhoz csatolt kiegészítő jegyzőkönyvekben biztosított jogtól, minthogy abban inkább a Magas Szerződő Felek azon kötelezettsége fogalmazódik meg, hogy tartsanak olyan választásokat, amely biztosítja az emberek véleményének szabad kinyilvánítását, mint egy egyéni jog vagy szabadság. Eltérően az Egyezmény más rendelkezéseitől, mint például az 5. cikk, 8-11. cikkek vagy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke, a rendelkezés szövege nem tartalmaz kifejezett utalást az állami intézkedés „törvényességére”. Azonban a jogállamiság, a demokratikus társadalom egyik alapvető elve, az Egyezmény és jegyzőkönyvei valamennyi cikkében benne foglalják. Ez az elv egy olyan kötelezettséggel jár az állam részéről, hogy olyan törvényhozási keretet és adott esetben, alárendelt jogszabályokat alkosson, amely biztosítja általában az Egyezményből és különösen az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikkéből eredő kötelezettségeit.

A jelen ügyben felmerülő kérdés az, hogy az első kérelmező parlamenti mandátumának megszüntetése összhangban volt a vonatkozó jogszabályi előírásokkal.

A Bíróság kiemelte, hogy a parlamenti képviselők választásáról szóló törvény 88. cikke eredetileg úgy rendelkezett, hogy a megválasztott képviselő mandátuma megszűnik, ha a személy megszűnik azon párt vagy szövetség tagja lenni, amelynek jelölőlistáján őt megválasztották. Ezek a rendelkezéseket azonban a szerb Alkotmánybíróság 2003-ban megsemmisítette. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozta, hogy a parlamenti képviselők az emberektől, és nem a pártuktól nyerik a megbízásukat. A Bíróság nem lát okot arra, hogy a jelen ügyben más értelmezést adjon. Tekintettel a fentiekre, nyilvánvaló, hogy abban az időben, amikor az első kérelmezőt megfosztották parlamenti mandátumától, a hazai jogszabályokban rögzítették, hogy egy parlamenti mandátum személyesen a parlamenti képviselőhöz tartozik, és nem ahhoz a politikai párthoz, amelynek listájáról bejutott a parlamentbe. Továbbá, és Házszabály 230. cikkében megállapított szabály értelmében egy parlamenti képviselő, amikor bejelenti a lemondását, azt írásban kell megtennie, és azt személyesen átadnia a Parlament elnökének. Ez volt, ennek megfelelően, az állam által az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke szerinti kötelezettségére tekintettel meghatározott elsődleges és a másodlagos jogszabályi keret.

A jelen esetben azonban a lemondást az első kérelmező nem személyesen nyújtotta be a Parlamentnek, hanem a politikai pártja képviselője, az első kérelmező ezzel ellentétes kifejezett kérése ellenére. A Bíróság nem tudta elfogadni a Kormányzat azon állítását, hogy a Parlament akkor, amikor azt a döntést hozták, hogy az első kérelmezőt megfosztják a mandátumától, nem volt tudatában annak, hogy az első kérelmezőnek nem állt szándékában lemondani. Függetlenül attól, hogy az első kérelmező közokiratba foglalt nyilatkozatán, amelyben korábbi lemondását érvénytelennek és hatálytalannak nyilvánította, szerepel-e a Parlament érkeztető bélyegzője, nem volt vitatott a felek között, hogy az első kérelmező jelen volt a Parlament Ügyrendi Bizottságának ülésén, ahol személyesen benyújtotta az említett nyilatkozat egy példányát. Sőt, a Bizottság üléséről készült jegyzőkönyvből, amelyet a

Kormányzat terjesztett a Bíróság elé, kitűnik, hogy az első kérelmező személyesen tájékoztatta a Bizottság tagjait arról, hogy nem kíván lemondani, és úgy ítéli, hogy előzetes lemondása semmis.

A fentiekre tekintettel a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az első kérelmező mandátumának megszüntetése megsértette a parlamenti képviselők választásáról szóló törvényt és a Parlament Ügyrendjét, amelyek megkövetelték, hogy egy képviselő lemondását a képviselő személyesen terjessze elő, összhangban a valós akaratával és akkor, amikor a mandátumát betölti. Ennek megfelelően, a kérelmező megbízatása visszavonásának egész eljárását az alkalmazandó jogszabályi kereteken kívül folytatták le, és ezért az törvénytelen volt. Ezzel összhangban az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikkét megsértették.

Az Egyezmény 13. cikkének állítólagos sérelmével kapcsolatban a Bíróság először is kiemelte, hogy ha választójoggal kapcsolatos, választást követő vitákat vizsgál egy hazai bíróság, akkor a panaszt kizárólag az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke alapján vizsgálja meg.

A Kormányzat szerint a kérelmező mandátumának megszüntetése egy magánjogi szerződés eredménye volt, és ezt a tényt figyelembe véve az első kérelmező nem merített ki minden hatékony hazai jogorvoslati lehetőséget, így például az első kérelmező a Kötelmi jogról szóló törvény alapján nem indított külön polgári pert a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt. A Bíróság azonban kiemelte, hogy az első kérelmező sérelmezte mandátuma Parlament általi megszüntetését, és két külön keresetet indított ezzel kapcsolatban, egyet a Legfelsőbb Bíróság, és egyet az Alkotmánybíróság előtt, a Parlament határozatának megsemmisítése iránt. A bíróságok azonban az első kérelmező ellen döntöttek, ügyének érdemi vizsgálata nélkül. Ami a Kormányzat érvét illeti: még ha feltételezzük is, hogy a kérelmező sikeresen támadta volna „bianco-lemondását” a polgári eljárásban, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ez az adott körülmények között nem lett volna hatékony jogorvoslat, mert maga a Kormányzat sem utal arra, hogy az érvénytelenség megállapítása a kérelmező parlamenti mandátumának helyreállítását eredményezte volna. Ezen kívül a Kormányzat nem tudott semmilyen hazai ítélkezési gyakorlatra hivatkozni, amely szerint a Kötelmi jogról szóló törvény 111. és 112. cikkeire alapított keresetet sikerrel érvényesítettek volna olyan esetben, mint a kérelmező ügye.

A fentiekre tekintettel a Bíróság úgy ítélte, hogy az Egyezmény 13. cikkét az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke tekintetében megsértették.

A Bíróság úgy ítélte, hogy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 3. cikke sérelmének megállapítása önmagában elegendő igazságos elégtételt jelent mindazon nem vagyoni károkért, amelyet a kérelmezők elszenvedtek.

3. A. N. Litvánia elleni ügye (17.280/08. sz. ügy)⁵⁶

A kérelmező régóta küszködik pszichiátriai problémákkal: 1990 óta rendszeresen jár pszichiáterhez, és mióta skizofréniát állapítottak meg nála 2004-ben, számos alkalommal volt a pszichiátriai intézményekben. Az édesanyja 2006 novemberében, aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a fia nem hajlandó elhagyni a lakását, nem vigyáz magára, és öngyilkosságot kísérelt meg, kérte az ügyészt, hogy indítson eljárást fia gondnokság alá helyezése iránt.

Az ezt követő eljárásban, 2007 januárjában szakértői vizsgálatot rendeltek el, és készült egy pszichiátriai szakvélemény, amely arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező paranoid skizofréniában szenved, és nem magára tud vigyázni. Továbbá, a pszichiáter úgy találta, hogy nem tud részt venni a bírósági eljárásban, nem lehet kihallgatni vagy részére a bírósági iratokat kézbesíteni.

Az ugyanabban a hónapban tartott nyilvános tárgyaláson, amelyen részt vett az ügyész és a kérelmező édesanyja, a bíróság megállapította, hogy a kérelmező cselekvőképtelen. A bíróság határozatát lényegében az orvosi szakvéleményre és az anya vallomására alapozta. Az akkor hatályos litván jogszabályok alapján 2007 márciusában az édesanyját rendelték ki gondnokául. Ezt követően kötelező intézeti ellátásnak vetették alá.

Elbocsátása után, 2008 novemberében megkereste a Jogi Segítségnyújtó Szolgálatot azzal a kéréssel,

⁵⁶ Az ítélet 2016. augusztus 31-én vált véglegessé.

hogy nyújtsanak be fellebbezést az öt cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyező és a gondnokot kirendelő határozatok ellen, rámutatva, hogy ő csak 2007 márciusában ismerte meg e két határozatot, amikor kötelező gyógyítás keretében felvették egy pszichiátriai intézetbe. A Jogi Segítségnyújtó Szolgálat azonban elutasította a kérelmet, úgy találva, hogy nincs esély a sikerre, minthogy a kérelmező elmulasztotta a fellebbezési határidőt.

A kérelmező – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére és az Egyezmény 8. cikkére hivatkozással – azt sérelmezte, hogy részvétele és tudta nélkül fosztották meg a cselekvőképességétől, és hogy ezt követően, cselekvőképtelen személyként önmaga nem kérhette cselekvőképességének helyreállítását.

A kérelmező semmilyen formában nem vett részt a kerületi bíróság előtti tárgyaláson. A Bíróság számos korábbi, pszichiátriai intézetben való kötelező tartózkodással kapcsolatos ügyben megerősítette, hogy egy elmebeteg személynek meg kell engedni, hogy meghallgassák akár személyesen, akár – ha szükséges – valamilyen képviselő útján. A jelen ügyben az eljárás eredménye legalábbis éppolyan fontos a kérelmező számára, minthogy a tét személyes autonómiája volt életének szinte minden területén.

Bár a régóta küszködik pszichiátriai problémákkal, úgy tűnik, hogy a kérelmező viszonylag független. A tárgyaláson való megjelenése szükséges lett volna, nemcsak azért, hogy előadja ügyét, hanem azért is, hogy lehetővé tegye a bírónak azt, hogy személyes véleményt alakítson ki magában a kérelmező mentális képességeiről. Bár a kérelmező édesanyja és az ügyész részt vettek a tárgyaláson, jelenlétük nem teszi az eljárást valóban kontradiktóriussá, mert senki sem volt a tárgyaláson, aki a kérelmező részéről cáfolta volna érveiket vagy következtetéseiket. A gyámhatóságnak kellett volna betöltenie ezt a képviselői szerepet, de ők érdemben nem vettek részt az eljárásban. A kérelmező érdekeit ily módon nem képviselték. A Bíróság kiemelte továbbá, hogy a kerületi bíróság kizárólag a pszichiátriai szakvélemény (amely a kérelmező édesanyjának beszámolóján alapult) alapján döntött, anélkül, hogy szerzőjét kihallgatták volna, és a tárgyalásra tanúkat sem idéztek meg.

Végül a Jogi Segítségnyújtó Szolgálat azon döntése, hogy nem ad jogsegélyt az öt cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyező határozat elleni fellebbezéshez, tisztán formális volt, és csak a kérelmező által önhibáján kívül elmulasztott határidő kérdésére korlátozódott.

Összegezve, a cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezésre vonatkozó jogi szabályozás nem biztosított megfelelő garanciákat. A kérelmezőt megfosztották attól a világos, gyakorlati és hatékony lehetőségtől, hogy bírósághoz forduljon a gondnokság alá helyezési eljárással kapcsolatban, és különösen, cselekvőképességének helyreállítása tekintetében. Ennek megfelelően az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

A kérelmező magán- és családi élete tiszteletben tartásához való jogába történő beavatkozás nagyon súlyos volt, hiszen ez teljesen függővé tette az anyjától, mint gondnokától életének szinte minden területén.

Ennek ellenére, a kerületi bíróság nem volt lehetősége arra, hogy személyesen megvizsgálja a kérelmezőt, és határozatában a lényegében az anya vallomására és a pszichiátriai szakvéleményre hivatkozott. Noha a Bíróság nem vonta kétséges az orvosszakértő kompetenciáját vagy a kérelmező betegségének súlyosságát, de megjegyezte, hogy egy akár súlyos mentális zavar léte, nem lehet a cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezés igazolásának egyedüli indoka. A szabadságelvönással kapcsolatos ügyek analógiájára annak érdekében, hogy igazolják a cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezést, a mentális zavarnak olyan „jellegűnek vagy fokúnak” kell lennie, amely igényel egy ilyen intézkedést. A bíró által a szakértőnek feltett kérdések azonban nem foglalkoztak a kérelmező mentális betegségének „jellegével és fokával”. Ennek eredményeként, a szakvélemény nem elemezte kellő részletességgel cselekvőképtelenségének mértékét.

Valójában, az akkor hatályos jogi szabályozás nem hagyott a bíró számára más választást, minthogy teljes cselekvőképesség és teljes cselekvőképtelenség között tegyen különbséget, bármilyen „határeset” (kivéve a kábítószer- vagy az alkohol-függőket) biztosítása nélkül. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy amennyiben egy védelmi intézkedés szükséges, annak az érintett személy cselekvőképességének mértékével arányosnak, és az egyéni körülményekre és igényekre szabottnak

kell lennie. Az akkori litván jogszabályok azonban nem biztosítottak ilyen testre szabott választ. A Bíróság ezért úgy találta, hogy a gondnokság alá helyezési rendszert nem igazították a kérelmező egyedi esetére, míg együtt jártak mindazokkal a korlátozásokkal, amelyek a bíróság által cselekvőképtelennek nyilvánított bármely személlyel szemben alkalmaznak.

Végül a kérelmező nem tudta maga kérni a bíróságtól, hogy oldja fel cselekvőképtelenségét (abban az időben, a cselekvőképtelenségét csak gondnoka, a gondozó intézmény vagy ügyész vitathatta). A Bíróság kiemelte azt az európai szintű irányvonalat, amely afelé halad, hogy biztosítsák a cselekvőképtelen személyeknek a közvetlen bírósághoz fordulás lehetőségét cselekvőképességük visszaállítása érdekében, és az ilyen ügyekben azt sugallja a hazai hatóságoknak, hogy bizonyos időtartam eltelte után vizsgálják felül, hogy az intézkedés továbbra is igazolható-e, különösen akkor, ha az érintett személy ezt kérte.

Összegezve, miután megvizsgálta a döntéshozatali folyamatot és a hazai döntések mögött meghúzódó érvelést, a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező magán- és családi élete tiszteletben tartásához való jogába történő beavatkozás aránytalan volt a jogszerűen elérni kívánt céllal, ennek megfelelően az Egyezmény 8. cikkét megsértették.

A Bíróság úgy ítélte, hogy jogsértés megállapítása önmagában elegendő igazságos elégtételt jelent mindazon nem vagyoni károkért, amelyet a kérelmezők elszenvedtek.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna; Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.